

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İnönü — Bay Feridun Cemal, lütfen
biraz gülmeyiniz!

DEV ÇEKİLİŞTE

60

apartman dairesi

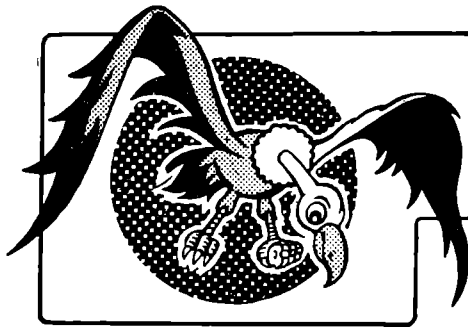
İstanbulda... Feneryolunda... İŞ Bankası ikramiye Sitesinde 60 Apartman Dairesi: Bugüne kadar yapılan ikramiye çekilişlerinin en büyüğü olan **Dev Çekiliş**'te İş Bankasının dağıttığı Apartman Daireleri yaz ve kış zevkle oturacağınız hayalinizdeki aile yuvasıdır. Bu çekilişte 60 Apartman Dairesinden başka, 5 tahlili yüzer bin lira, 5 tahlili ellışer bin lira, 10 tahlili yirmibeşer bin lira, 50 tahlili beşer bin lira, 1000 tahlili biner lira kazanacaklardır. Ayrıca 35 000 tahliliye de para ikramiyeleri dağıtılacaktır. **Dev Çekiliş**teki İkramiyelerin tutarı tam 7 MİLYON liradır.

TÜRKİYE

BANKASI

PARANIZIN...
İSTİKBALİNİZİN
EMNİYETİDİR

AKBABA

Yıl: 42 Cilt: 7 Sayı: 42 • Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ • 15 Ekim 1964

Devlet baba kemerleri sıkmalıdır

H EPİMİZ kendi çevremizde bazı bencil babalar tanırız: Hasta karısının içecek çorbası yoktur, kendisi Amerikan sigarası içer. Çocuğu, okul bahçesinde yüzü kadar sarı bir kış ayvasını dişliyerek açlığını bastırmaya çalışırken, bay peder meyhanede masa donattırır. Sabah, evden çıkarken: «Ne yağ kaldı, ne şeker» diyecek olsalar, öfke ile kapanan kapı ailenin suratında tokat gibi patlar...

Bizim devlet babamız, böylesine katı, böylesine taş yürekli bir baba sayılmaz. Ama çocuklarının üstüne titreyen duygulu bir baba da değildir.

Biliyorsunuz, bütçe açığı, baş döndürücü bir uçurum. Biliyorsunuz, üretim az, tüketim çok. Biliyorsunuz, elimizdeki stoklara, İran'da, Pakistan'da bile müşteri bulamıyoruz. Biliyorsunuz, dış yardım, faizleri kapatırsa ne mutlu. Biliyorsunuz, kalkınma hızı kâğıt üstündeki hesabın yarısı... Sonra, bir idare bozukluğu, bir har vurup harman savurma, bir resmi hovardalıktır geliyor.

Dışişleri Bakanlığını, baş döviz sömürücüsü diye gösterebiliriz. Elçilik kadroları içinde, erkekli dişili ne dil bilmez, ne bilgi yufkası hatırlıların -yurdu kalkındırarak- yarınki apartmanları ve otomobilleri için para biriktirdiklerini liste liste saymıyalım. Böylesine bir panoramaya önce sayfamız yetmez, sonra... Sonra da onlar utanmasa bile biz utanırız!

Bu israf harmanında, dışişleri

elbet yalnız değildir: İşte Ticaret Bakanlığı, işte Tanıtma ve Turizm Bakanlığı... Gazetelerde, yeni atanan, ya da yer değiştiren ticaret ataşelerinin, basın ataşelerinin, ataşe müşavirlerinin, müdürlerin, kâtiplerin, isimleri, isimleri, isimleri... Ödevleri, ödevleri, ödevleri... Sınıfları, sınıfları, sınıfları sütunlar dolduruyor!

Bu tadına doyum olmaz Hasan'ın böreğine, Milli Eğitim fırınına da katabiliriz. Güya sınır dışı ülkelerde okuyan çocuklarımızın yaşamalarını izleyen devletin gözü, devletin kulakları bu teşkilât: Kültür ataşeleri ile.. Ataşe muavinleri ile.. Kâtipleri ile.. Daktiloları ile... Yani her biri bütçeye yüz binlere ve toplumu milyonlara, milyonlara, milyonlara mal olan kadrolar: ile...

Ama, öğrencilerimizin nasıl yaşadıklarını görebilmeleri için, bu gözlerin çoğu, bu kulakların çoğu birer gözlük ve birer işitme aleti ister. Bu muhakkak. Yalnız yeter mi? O muhakkak değil!

Osmanlı hovardasının türküsü bizim devlet programımız olmuştur sanki: «Vur patlasın, çal oynasın, doldur içelim!»

Devlet Bakanı Malik Yolaç dostumuzun şu Tokyo sefasına ne buyurursunuz?.. Karagözün Yalova sefasından farkı var mı?.. İki güçşçiden birinin «Moralim bozuk» diye kıravatını bile çözmediğini, öbürünün de cadde-lerde turist gezisine çıktığını gazeteler yazıyor.

Bari dönüşlerinde: «Geysalarla kuş tüyü yataklarda Japon güreşi» hikâyeleri yazsalar da okuyup eğlensek!

Bu somun pehlivanları ile idareci takırının günlük masrafları ne imiş biliyor musunuz?.. Sade Olimpiyat köyünde yaşamaları için Japonlara verecekleri para, adam başına altı dolar. Türkçesi seksenbir lira...

Giyimi, kuşamı, uçağı, cep harçlığı da caba!..

Bir elensede hasımlarının sırtlarını yere getiren Yaşar Doğular, Saimler, Celâl Atıklar kuşağı artık Türk güreşinin şerefli bir hayalı oldu. Değil Greko-Romende, serbestte bile Kırkpınar'ın torunları dedelerinin tilsimini kaybettiler...

Biz ise, «Hangi açığı kapatayım» diye çırpınan Ferit Melen'e, transfer ayında yüzbinlere bir çift ayak alıp satan kulüplerin açıklarını kapat, bütçelerini şişir, idarecilerini besle, ceplerine dolar koy diyoruz!

Devlet teşkilâtını, mutlaka, mutlaka, mutlaka, bilgili, görgülü ve bükülmez insanlardan kurulmuş bir komisyonun sık kalburundan geçirtmeliyiz.

Bugüne kadar, her başı daralıta, çocuklarına:

— Kemerleri sıkalım!

Diyen devlet babadan, belsiz çocukları artık aynı şeyi istiyorlar:

— Kemerleri sıkalım!

Kemerler dar da gelse.. göbekler kemerlere sığmasa da!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Perde arkası

ÇÖZÜM

Günlük gazetelerimiz, Akbaba gibi ciddi yazılardan hoşlanmadıkları için, dünya basınında çıkan ağır makalelere sayfalarında yer vermiyorlar.

Biz ise onlar kadar hafif yayınlardan hoşlanmıyoruz. Bu bakımdan, Kanada'da çıkan International Journal gazetesinde okuduğumuz pek önemli bir makalenin özetini sayın okuyucularımıza sunuyoruz:

Devlet adamları, Kıbrıs bunalımına bir türlü çare bulamıyorlar. Biz, bunun için, tek çare görüyoruz: :

1 — Kıbrıs'taki bütün Rumları Yunanistan'a...

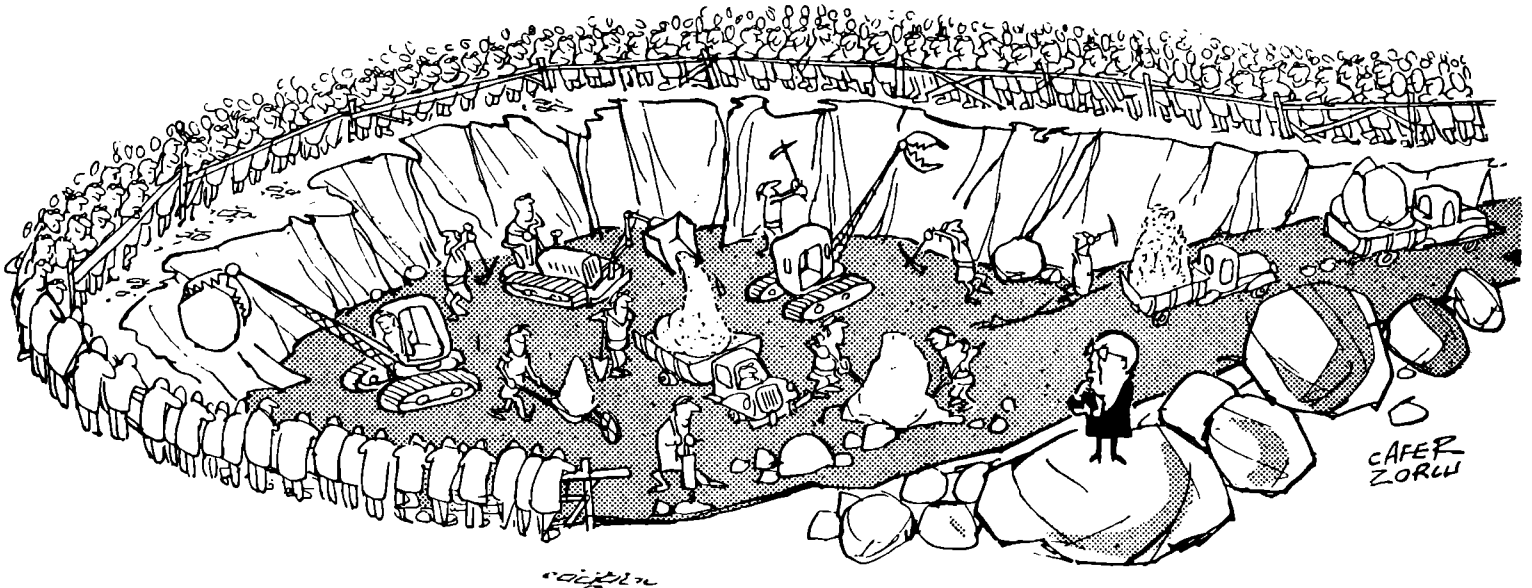
2 — Kıbrıs'taki bütün Türkleri, Türkiye'ye...

3 — İsrail'deki bütün yahudileri de Kıbrıs adasına göç ettirmek.

Bu üçlü formül, yalnız Kıbrıs krizini değil, orta doğu krizini de haritadan silcek ve dünyanın bu bölümüne rahat nefes aldıracaktır.

Ama bu o kadar rasyonel bir düşüncedir ki, herkes içinden ister de kimse ağızını açıp söylemez!

«Parasız kalan Belediye başladığı işleri tamamlamak için yeni gelirler arıyor.» — Gazeteler —

Haşim İşcan — Tamam, buldum: seyircilerden temâşa vergisi alayım!

Adalardan Yaza Ettik de Vedâ...

YAZ defterini kapayalı on-beş gün oluyor. Ada sefası, bir pazar akşamı sona erdi... Bu iki aya, ada sefası yerine ada cefası desem daha doğrudur. Ben mi değiştim, dünya mı değişti, bilmem. Belki biraz ben değiştim, biraz da o...

Bir mayıs günü, denize uzanmış iskeleye ayak basınca, bahar ışık olur, çiçek olur, renk olur, içimde pırıl pırıl eserd. Öylesine cıvıldardı neşem...

Ne demişti Yahya Kemal:

Yâd et ki seviştikti ilâhi adalarda...

Dilimde bu mısra, onyediyâşımın çocuksu hayali içinde düşünürdüm adayı.. O, sevişenlerin «Arz-ı mev'ûdu»ydu bence.. Kutsal bir gönül toprağı!

Edebiyat tarihçilerinin adını bile anmadıkları Mehmet Celâl de, kendi çağı içinde bir ada şairi idi. Sevgilisine, arüz'un dili ile ne güzel sesleniyordu çamlar arasından:

Uzat dudaklarını ey peri dudaklarım!
Fecr-i Atî'nin Tahsin Nahit'i de bir ada şairidir:

Adanın kırlarında Nisan'dı,
Yolda gördüm, ne hoş hırâmandı,
Karşdan baktı, gözlerim yandı,
Şarkın ahû kadınlarındandı!

Yine vefasızlığımızın külleri altında kaybolmuş bu şair, gece çamlıkta gördüğü sevgiliye şu güzel mısraı söylüyor:

Yeldirmenin üstünde mi, altında mı mehtap!

Büyük Adanın Dil ve Aşıklar yolu'nu, kelime oyunları ile şu

iki mısra'da çizen yine o şairdir:

Aşkı ta ezelden biz bile geldik,
Aşıklar yolundan biz dile geldik!

O yıllarda Alaturkanın en yaygın şarkısı da yine ada üstüne değil miydi?

Adalar sahilinde bekliyorum!

Denizkızı Eftalya'nın gür, Sa-fiye Ayla'nın altın sesi hâlâ kulağımdadır:

Nerede ah o mis gibi leylâklar,
Sarıp solmak üzere yapraklar,
Bana metfen olunca topraklar,
Beni şad et Şadiye başın için!

Ama hiçbir söz, hiçbir ses, bize adayı Yahya Kemal kadar sevdirememiştir:

Issız adalar!.. Bir gece geldik
yarınızda,
Sallandık o şen kızla salıncakla-
nızda!
Hummalı denizlerden esen rüzgâ-
rınızda,
Sallandık o şen kızla salıncakla-
rınızda!

Şiirimize yeni bir tat getiren bu şarkıyı, düşünmeden, incelemeden severdik. Onun havası bizi büyüler, dil bakımından «İssız adalar»ın sonundaki «lar»ın vezin doldurması olduğunu, bir yere «Gece yarınızda» değil «Gece yarısında» gidileceğini düşünmezdik bile... Bu «Yarınız» başka bir anlamda: Yar, yamaç, uçurum anlamında bile olsa güzel değildi elbet... Hele gece yarısı, salıncak sallanmak, bizim yüzotuz kiloluk büyük şairimizin değil, çağımızın atlet yapılı delişmen gençlerinin bile aklından geçmez!

İşte benim bir yaz geçirmek için ilk adaya gidişim, böyle bir edebiyat serhoşluğu içinde olmuştur.

O zaman adı Yat Kulüp olan Anadolu Kulübüne henüz âza seçilmiştim. Vale, bavullarımı alıp odama çıkardım. Pancurları açtık: İçeriye bahar akşamının engüven penbesi ve denizin mavi lezzeti doldu...

Ertesi gün, fenerleri pırıl pırıl, atları kızıl yeleli bir araba, beni Viranbağ'a götürdü. Yahya Kemal:

Adalardan yaza ettik de vedâ,
Sızlıyor bağrımız üstündeki dağ,
Seni hatırlıyoruz Viranbağ!

Dememiş miydi?..

Ama yalnız bu değildi adanın büyüüsü... Atatürk, o yıllarda henüz Gazi Mustafa Kemal'di... Sık sık gelirdi kulübe... Ben, onu uzaktan, yakından görmüş, sofrasında bulunmuş bir bahtiyarım... Sofrasına çağırılmıyanlar bile onun yanında, onun çevresinde sanırdı kendisini. Öylesine bahçeyi doldurur, etrafı sarar, havası ile kuşatırdı insanı...

Bakardık güneş, Heybeli'nin arkasında bir kor yığını.. Bir masal çobanının dağ başında yaktığı ateş... Bu kız sessizlik içinde, gizli bir telâş başlardı garsonlarda. Kulübün Müdürü, rahmetli Cafer Dikmen, gürültüsüz emirler verir, büyük günlerin büyü adamı olurdu...

Sofra, ya dünyanın en güzel beş noktasından biri olan büyük binanın önündeki bahçe çıkıntısı

sına kurulurdu, ya salonun önündeki set üstüne...

Gelenlerin adı, gazetelerin dilinde «Huzuru mutad zevat»dı. Aklımda kalanları sayayım: Şükrü Kaya, Kâzım Özalp, Saffet Arıkan, Kılıç Ali, Salih Bozok, Baş Yaver Rüsuhi...

Sonra, kulüpte bulunanların isimleri bir kâğıda yazılır, kendisine arz edilirdi. O akşam, bu listeden istediklerini seçer, sofrasına çağırırdı Mustafa Kemal Paşa...

İşte, bu akşamların birinde, Hamdullah Suphi Tanrıöver'le Şükrü Kaya yanıma gelmiş: «Reisicumhur hazretleri seni istiyor» demişlerdi.

Anlatılmaz bir mutluluk içinde salona girdim. Ayaktaydı. Ne şık, ne güzel, ne kibar bir çizgi adamdı. Bana, eski bir tanıdığını karşılar gibi, gözlerinin içi sevgi dolu, birbirinden tatlı sözlerle elini uzattı:

— Yemeği beraber yiyelim, dedi... Refikanızı da rica ederim.

Masanın ortasında otururdu daima... Ben, taa sol uca gitmiştim eşimle... Ayakta idi, gözleri dâvetlileri birer birer süzdü, sonra eli ile işaret ederek İzzet Melih'in o günkü eşi Fahrünnisa Zeyit'i sağına, eski Lâzistan mebusu Süleyman Sudi'nin eşi Züleyha hanımı soluna, bizi de tam karşısına çağırdı. Seçkin bir kalabalık vardı o gece: Büyük Millet Meclisi Reisi Kâzım Özalp, Ahmet Ağaoğlu, Hamdullah Suphi, Şükrü Kaya, İbrahim Alâeddin, Maarif Vekili Necati, Ali Naci Karacan, Hidayet Karacan, İzzet Melih Devrim şimdi hatırımda kalanlardır.

Konuşma, İbrahim Alâeddin Gövsa'nın İsviçre'deki tahsili üzerine açılmıştı. Gövsa, Atatürk'ün sorusuna:

— Ruhیات, diye cevap vermişti...

Birinci kadehin henüz dudaklardaki tadı ile Atatürk konuşmayı açtı:

— Öyle ise, anlatınız bize Alâeddin bey: Ruh nedir?

Verilen cevapların hiçbirini yeter bulmuyor, hepsinin bir boşluğunu, bir çürük yanını yakalıyor, yeni bir soru ile karşısına kendini sahiden terletiyordu.

Bir aralık kabanın en güzel Ahmet Ağaoğlu:

— Ama paşam, dedi, hep bizi imtahana çekiyürsün.. Maarif Vekili de burada, ona bir şey sorduğun yok!

Telâşlanan Necatiyi, yine Atatürk kurtarmıştı:

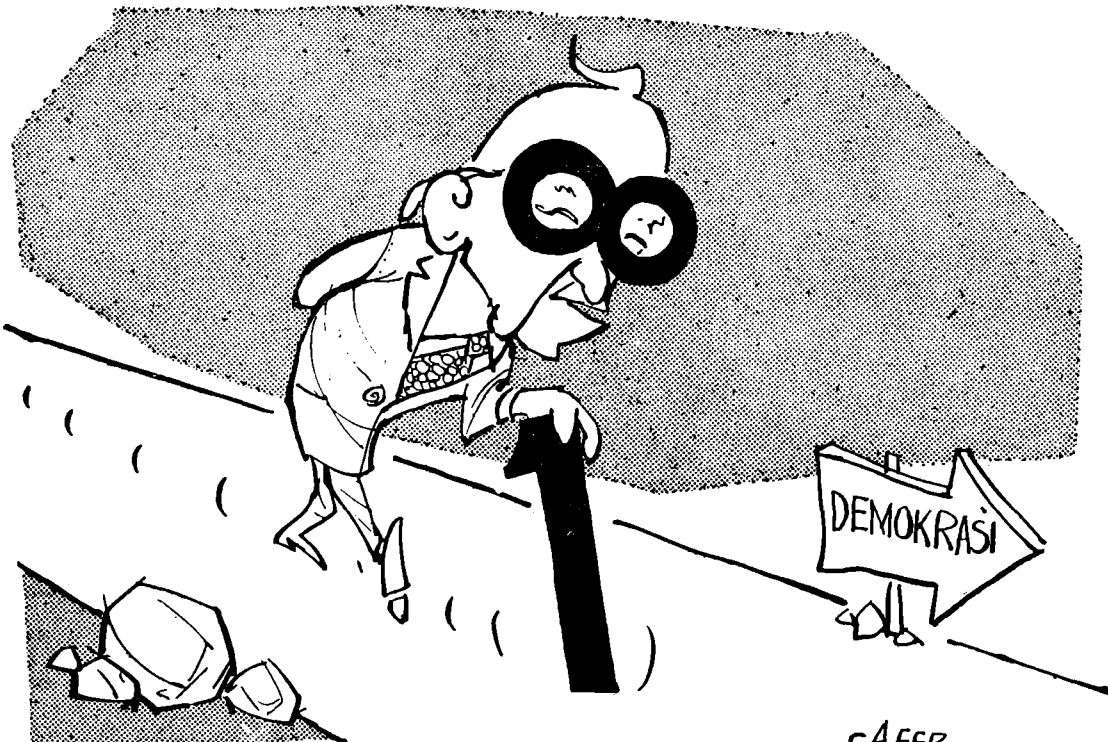
— O icra adamıdır, dedi, nazarıyelerle tüketecek vakti yok!

Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Herkes tükenmişti artık. Mustaaf Kemal, yüzünde insan gülüşünün en tatlısı, yerinden kalktı.

— Hepinize teşekkürler ederim arkadaşlar, dedi. Ben sorularla sizi zorlayarak bütün bilgilerinizi söylettim. Yıllarca emeğin mahsullerini bana vermek cömertliğinde bulundunuz!

Şimdi Büyükkada, her pazar, rakı şişesi cebinde, karpuzu koltuğunda, en az iki karısı yanında, bir ayak takımının saldırısı altındadır.

Bu saldırıdan Anadolu Kulübü

CAFER ZORLI

İnönü 81 yaşında!

Satır — Paşam, Gökay partimize geçti...
İnönü — E, bir yaşına daha bastım!

kurtulmuştur sanmayınız. Sokak demokrasisi onun kapısından da girmiştir.

Beş altı yıl oluyor, bir idare kurulu üyesi, elinde kabuğu üstünde yarım hıyar, kollarını muhabbetle açmış, bahçenin dip köşesindeki hemşerisine koşarak şöyle sesleniyordu:

— Ule Memeeet!..

Tıpkı caddeler, tıpkı parklar, tıpkı okullar gibi artık kulüpler de disiplinsiz bir hürriyet meydana!.. Nizamnamedeki yasakların hepsi kâğıt üstündedir: Öğleden sonra çocuklar büyük bahçede oynayamazlar mı?.. Ha ha haaaay! Öğleden sonra değil, gece yarısından sonra bile çılgınlık atarak yeşillikler üstünde koşmaca oynuyorlar... Disiplin kalmadı değil, ana, baba, kalmadı!

Evet, kulübün görgülü, bilgili, akli başında, az çok dünya görmüş bir müdürü var. Ama çocuklar vatandaş çocuğu değil ki.. Mebus çocuğu ve onların masuniyeti babalarinkinden çok!

Evlâtlarımızı, mevlevi dedesi gibi, her yıl sınıflarda fırıl fırıl döndüren bizleriz!

Eskiden, öğle ve akşam yemeklerini soylu bir batı müziği ile yiyen kulüp âzası, şimdi garson şamatası ve tabak çanak gürlütüsü içinde yiyor. Müzik, sadece iş sahiplerine uykuyu yasak eden bir gece işkencesidir: Batının en soytarı cazı, yatak odanızın penceresi altında kaz sesleri, hindi gurultuları, ördek fışlamları ve horoz çılgınlıkları koparak onaltı, onyediyi yaşlarındaki kızları, oğlanları, kalça

çalkalatan, göğüs titreten yatak odası figürleri ile kıvrandırmaktadır.

Anadolu Kulübü bizim üye olduğumuz bir kulüp olmaktan çıktı, çocuklarımızın keyif çatığı bir gençlik gazinosu oldu!

Evet, yep yeni, rahat, güzel, konforlu bir bina kazandı kulübümüz.. Evet, gece, pencerelerinden Marmara'nın salkım salkım yıldızları dolan bir pavyon yapıldı ortaya bahçeye.. Evet, çocukların ısıt ısıt yüzme havuzu ile Avrupalı bir plâjımız var şimdi... Ama mimarın yapamıyacağı, tabiatın veremeyeceği, paranın elde edemeyeceği bir şeyi eksik bu kulübün: Havası!..

Gittikçe bozulan bu havayı nasıl temizliyeceğiz?

Affedersiniz, unuttum: Şimdi baştan başa adanın havası bu... Adanın da değil, bütün İstanbul'un!

Kulübün dışı içinden berbat: Dünyanın en güzel kıyısı iskele kahvesinde her sandalye bir çinli kazığı.. Üstüne oturur oturmaz başlıyor dürtmeğe: Kalksana!.. Kalksana!.. Çay mı istedin? Bir fincan katran! Kahve mi istedin? Bir fincan zift! Garson mu istedin? On tırnağı on siyah çizgili bir hödük!

Beş altı yıl önce, bu sahilde Yordan bir muhallebici dükkânı açmıştı. Methini duyunca gitmiştim. Geçmiş zamanın meşhur Recep ustası dirilmişti sanki: Dondurmasının, sütlâcının, kazan dibisinin her kaşığında Virgile'in şiirlerini kokladınız.. Süt, öylesine bahar, öylesine çiçekti!

Ama kısa bir süre sonra, adamcağız ağlayan bir sesle:

— Bu son dedi.. Yarından itibaren çarşı dondurması, çarşı sütlâci, çarşı muhallebisi...

Neden mi?.. Tarife böyle emrediyormuş: Sütü ile, şekeri ile, pirinci ile, ateşi ile ve dünya kadar dükkân kirası ile tabağı altmış kuruşa satılacak...

Eh, belediyemize hak verelim: Artık muhallebiciye de mi gücü yetmesin!

Bir de... Pek sevdiğim Hamamcıoğlu'lar küsmesinler ama dokunmadan geçemeyeceğim: Nedir o Splantit Palas'ın hali?.. Splantitliğine mi güleyim, Palaslığına mı ağlayım, bilmem. Tarih öncesi, dişi tırnağı dökülmüş, derileri soyulmuş bir dev kadavrası en güzel caddenin en güzel yerinde bağdaş kurmuş oturuyor!

A dostlar, paraya kıyıp onarmak işinize gelmiyorsa, yıkıp parselleyiniz: Milyonlar sizi bekliyor!

Ya çok akıllı, ya çok akılsız bir vatandaşın her dalgada boyası çıkan -galiba deniz eğlenceleri için hazırladığı- yüzme havuzuna gelince... Kulağıma fısıldanan banka kredisi oyunlarını şimdi yazmayım ama, bu kaplumbağa çabası ile gelecek yıl da sivri sinek bataklığı olmaktan öteye gidemez bu havuz!

Evet, bir pazar akşamı yaz defterini kapadım.. İskeleyen vapura binerken dudaklarımda yine Yahya Kemal vardı:

Adalardan yaza ettik de vedâ,
Sızlıyor bağrımız üstündeki dağ!

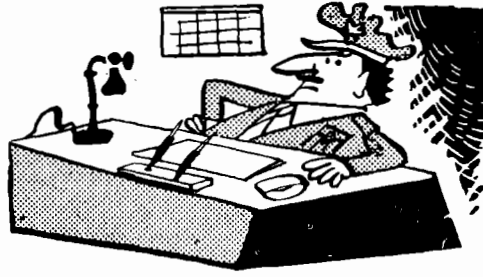
Yusuf Ziya ORTAÇ

— Ömrüm güzel kızlar arasında geçiyor desem bana kim inanır!

Emniyetteki Dosyalar!

ADNAN VELİ

EMNİYET Müdürlüğü'nün taş-
lığından sağa saparak, merdi-
veni ağır ağır çıkıp birinci
kata geldi. Bu merdiven epice uzun
olduğu için, Yaşar beyi enikonu
yormuştu. Elindeki sigarayı yere
atıp ezdikten sonra, kendi kendine
söylendi:

— Hem merdiven, hem sigara..
Biz de az değiliz yani!

Bir hamle daha yaptı. Bu sefer bir
solukta ikinci katı buldu. Gene beş
on saniye dinlendi. Sonra sola sa-
pıp, odalardan birinin aralık kapı-
sından başını içeriye uzattı. Çekin-
gen bir sesle:

— Başkomiser Talât bey burada
mı?.. dedi.

İçerdekilerden biri:

— Buyurun, girin, dedi. Talât bey
burada ama, şimdi biraz dışarı çık-
tı. Beş dakikaya kadar gelir. Otur-
un şuraya..

Yaşar bey, başını teşekkür maka-
mında öne eğerek gösterilen iskem-
leye ilişti. Dipteki masada sivil bir
memur, önündeki büyük yevmiye
defterine evrak kaydediyordu. Onun
karşısındaki masada da başka bir
memur, arama taramada ele geçen
büyük bir saldırganın keskinliğini
ve sivrililiğini parmaklarıyla kontrol
ediyordu. Bir ara başını kaldırıp
ziyaretçiye döndü:

— Sizin bir şikâyetiniz mi var?..
dedi.

— Efendim, bendeniz Başkomiser
Talât beye bir hafta önce ifade ver-
miştim.

— Ne için ifade vermiştiniz?

— Bizim eve, geçen çarşamba bir
hırsız girmişti de...

— Ha, hırsızlık hakkında ifade
vermiştiniz, öyle mi?

— Evet efendim.

— Nerede oturuyorsunuz siz?

— Bendeniz «Sormagir»de oturu-
rum.

— Gece mi oldu bu hırsızlık?

— Evet.. Gece yarısından sonra
oldu. Bendeniz çarşamba akşamı,
«çocukları alayım da, Taksim Bah-
çesinde biraz gezdireyim» diye ni-
yetlenmişim. Hanım da, iki gün-
dür evden çıkmadığı için, canı sı-
kılmış, gezmiye dünden razıymış.
Hep beraber çıktık. Taksim'den ge-
çerken büyük oğlan Erdoğan, «ille
de sinema» diye tutturdu. İki film
birden oynatılıyormuş. Gitsek mi,
gitmesek mi diye düşünürken, bak-
tım, hanım da niyeti bozuyor. Uzun
etmiyelim, sinemaya gittik. Epicene
de eğlendik. Eve döndüğümüz va-
kit, saat on iki olmuştu. Biraz da
evde ayak üzeri oyalandık. Çoluk
çocuk yattıktan sonra bendeniz, ya-
rım saat kadar tarih okudum. Bâ-
bâli Baskınına geldiğim zaman,
uyku da adamakıllı bastırdı. Ha-
nım, büyük oğlanla bitişik odada
yatar, ben de küçüklerle beraber be-
rideki odada yatarım. Neyse efendim,
yattık, uyuduk.

— Sonra hırsız nasıl girmiş?

— Onu arz ediyorum işte.. Hava-
lar enikonu soğumadığı için, biz
daha kışlık yorganları çıkarmamış-
tık. Ama o gece, ayaklarım buz ke-
sildi sanki.. Kafamı battaniyenin

içine soktum, gene de kâr etmedi.
Baktım ki uyuyamıyacağım, kalkıp,
kışık yorganların durduğu sandık
odasına geçeyim dedim. Kapıyı açıp
elektriği yakınca, ne görsem beğen-
irsiniz? Odanın camı, tuzla buz
olmuş Perde, rüzgârdan uçuyor,
yatakların da altı üstüne gelmiş..
Ben o manzarayı görünce aklım baş-
şımdan gidiverdi.

— Haaa, demek sandık odasının
camını kırıp oradan girmiş de-
yus?..

— Evet, oradan girmiş. Refikanın
odasına koştum hemen.. «Kalk ha-
nım, eve hırsız girmiş» dedim. Re-
fika fırladı yataktan. Ön salonun
ışığını yakınca, durum meydana
çıktı. Çekmecelerin, büfenin, salon-
daki bütün eşyanın altı üstüne gel-
miş. Hani, insan ilk bakışta, neyin
noksan, neyin tamam olduğunu pek
anlamıyor.

— Anlaşılmaz elbet.. Sonradan
belli olur!

— Evet.. Bendeniz de etrafı kola-
çan ederken, orta masanın üstünde
duran vazoya gözüm takıldı. Meğer
kâfir herif, hâşâ huzurdan çiçek
vazosunu idrarla doldurmamış mı?..

— Haaaa, iyi bu.. Yakalanması
için kolaylık olur!

— Her ne hal ise.. Şöyle eğilip
baktım, idrarın köpükleri üstünde
duruyor. Bir de elimle yokhyayım
dedim. Soğumamış daha.. Anlaşıl-
an herif, onbeş yirmi idakika ön-
ce, yapacağını yapmış, alacağını al-
mış, cehennem olmuş. Giderken de
biraz bir şeyler götürmüş.

— Neler götürmüş?..

— Üç dört tane gülüş sigara
tablası, sonra efendim, bir tane
Kayseri seccadesi, bir tane küçük
cep radyosu almış. Çocuğun banka
kumbarası vardı, epice de doluydu,
onu da almış. Bir kristal şekerlik
vardı, onu almış. Dikilmemiş palto-
luk bir kumaş vardı, onu almış.
Müşir Hasan Râmi Paşanın rahmet-
li pedere hediye ettiği, üstü altın
işlemeli bir kahve fincanı vardı,
onu almış. Ha, sonra efendim, mut-
baktaki takunyaları almış. Hepsini
anladım da, bu takunyaları niye
aldığını bir türlü anlayamadım.

— Polisi şaşırtmak için yaparlar..

— Herhalde.. Neyse, lâfi uzatmı-
yayım, ev sahibi, bizim üstümüzde-
ki katta oturur. Telefonu olduğu
için hemen ona koştum, uyandırıp
durumu anlattım. Eksik olmasın,
çok insaniyetli adamdır. Bir koşu
telefon rehberini getirdi. Taksim
Merkezi açtım telefonu.. Taksim
Merkezi «Orası bizim bölgemiz de-
ğildir. Galata Nahiyesi başkomiser-
liğine haber verin» dedi.

— Evet, Sormagir, Galataya bağ-
landı galiba..

— Bu sefer Galata'ya açtım tele-
fonu. Galata «Sormagir, Beyoğlu
Emniyet Amirliğine bağlıdır» dedi.

— Zaten hepsine Beyoğlu karışır.

— Beyoğlu'na açtım telefonu. «Fî-
ruzağa karakoluna haber verin» de-
diler. Firuzaga karakoluna açtım.
Bekçiden başka kimse yok.. Bekçi
dedi ki «Beyim, dedi, 33 senelik
tecrübeme dayanarak söyleyo-
rum, bu hırsız bulunmaz» dedi.

— Niye bulunmazmış?..

— Bekçinin tecrübesi öyleymiş!

— Haltetmiş.. Siz ne yaptınız
peki?..

— Bekçi «Bir kere de Müdüriyet-
teki Nöbetçi Müdüre haber sal» de-
diği için, nöbetçi müdüre açtım te-
lefonu.. Müdür dedi ki «Bu hırsız
nasıl olsa, gideceği yere varmıştır.
Bu akşam herifi aramakta fayda
yok. Yarın İkinci Şubeye baş vur-
nuz, yakalarlar» dedi. Neyse efen-
dim, lâfi uzatmayayım, buraya gel-
dim. Başkomiser Talât Beye çıkar-
dılar. Anlattım durumu ifademini al-
dı. Evde bir de keşif yaptırdı. En
önemlisi vazodaki idrarımı. Emni-
yet Müdürlüğü'nün, hırsızların pis-
lik ve idrarlarını çok iyi ayırd eden
bir bürosu varmış.

— Vardır.. Laboratuvar raporları
hiç şaşmaz yani..

— Öyleymiş.. Vazodaki idrarı al-
dılar, laboratuvara yolladılar. Neti-
cesi ne çıkarsa, ona göre hırsız da
yakalanacakmış.

O sırada kapı açıldı. Odadan içe-
ri, Başkomiser Talât girdi. Homur-
danarak yerine oturdu. Öfkeli, si-
nirli bir hâli vardı. Yaşar beyi gör-
memişti. Adam, ezile büzüle yerin-
den aklıktı. Onun masasının önüne
gidip selâm verdi:

— Beyfendi, rahatsız ediyorum,
dedi. Bendeniz, Sormagir'den Ya-
şar.. Bir hırsızlık olayı münasebe-
tiyle..

— Haaa, anladım.. Ama, sizin ev-
de bulunan idrarı, tahlil için lăbo-
ratuvaya yollamıştık. Daha oradan
rapor gelmedi.

Büyük deftere kayıt yapan me-
mur, başını kaldırdı:

— Rapor bu sabah geldi Talât
abi, dedi.

— Geldi mi?..

— Geldi.. Burada işte..

— Ver bakayım..

Memurun uzattığı kâğıdı aldı.
Biraz inceledikten sonra zile bastı.
İçeri giren kadın odacıya:

— İkinci Kısım'dan Niyazi'yi ça-
ğır bana, dedi.

— Başüstüne..

Başkomiser Talât tekrar rapora
eğildi. Evirip çevirerek biraz da-
ha inceledi. O sırada, İkinci Kısım'-
dan Niyazi de içeri girmişti. Baş-
komiser Talât:

— Niyazi, dedi. Hani Sormagir'de
sandık odasının penceresinden..

— Bak, ahbap, ben kıskanç bir adamım. Benim baktığım kızlara bakma. Sonra
bozuşuruz ha!..

— Evet beyim, vazoya işemişti..
— Rapor geldi. Diyor ki «İdrar-
da üre normal, renk limon sarısı,
Okzalad biraz düşük..

— Okzalad mı düşükmüş?..
— Evet..
— Okzalad... Okzalad... Okzalad
düşükse, Pırpır Kemal olabilir bu..
Pangacı'daki Sarı Nesim de olabi-
lir.. Hacı Hüseyin Manailesinden Ve-
rem Tarık da olabilir. Bir de, Ya-
bandomuzu Kâzım olabilir!

— Kâzım'ın Albümin'i nasıl?..
— Albümin'i fazlaydı ama, yir-
mi gündür perhize girmiş eşşoglu
eşek.. Haberini aldık bunun. Et,
yumurta, ekmeğe yemiyormuş. Sıf
tuzsuz patatese dökmüş işi.

— Öyleyse o da olamaz.. Başka
kim var?
— Beyim, tortu yapmış mı id-
rar?..

— Hafifçe bulanık diye yazılı..
— Tepeüstü'ndeki Serkis olmasın
bu?

— Serkis mi?.. Bulanık mıdır o-
nun idrarı?..

— İki aydır kum döküyor beyim..
İçmelere gitti de, üç vak'a yaptı
orada, bilmiyor musunuz?..

— Haaaa, anladım.. Ama onun id-
rarı hafif kanlı geliyor.

— Yok beyim, hafif değil. Eniko-
nu kanlı.. Eylülde büyük taşı dü-
şürdükten sonra, iltihap başlamış
böbreğinde.. Şimdi, sıf kan işiyor
diyorlar.

— Ama raporda «rengi limon sa-
rısı» diye yazılı..

— Hummmm... Öyleyse, o da de-
ğil.. Bu deyyus, olsa olsa Bulgar
Osman olabilir.

— Olamaz.. Bulgar Osman, bir
yere işerken, muhakkak eline toz
şeker alır da işer. İdrarda şeker
yüksek çıksın da, polis şaşırırsın
diye!

— Evet, tamam..

— Hem sonra, Bulgar Osman yir-
mi gündür içeride..

— Ha, öyle ya.. Taksim Kilisesine
girmişti. Hâkim tevkif kesmiş miy-
di ona?..

— Hem de şıp diye..

Niyazi biraz düşündü:

— Beyim, dedi, siz şu raporu ba-
na verin de, bütün gece işçilerinin
idrar dosyalarını çıkarayım önüme,
suçluymu hemen bulayım..

— Peki, al raporu.. Cevabını ya-
rın bana ver..

Niyazi kâğıdı alıp dışarı çıktı.
Komiser Talât Yaşar beye döndü:

— Bey kardeşim, dedi. İki gün
sonra gel, suçluymu yakalıyalım!

Şikâyetçi, biraz karamsar görü-
nüyordu:

— Bulunabilecek mi acaba beyfen-
di?.. dedi.

— Bulunabilecek de lâf mı ya-
nı?.. Elimizde bunca idrar dosyası,
bunca kazurat dosyası olduktan
sonra, evel Allah, hiçbir hırsızlık
sekmez buradan.. Polis, Lâboratu-
varla çalışmaya başladıktan sonra,
bu işin lâmi cimi kalmamıştır ar-
tık. Yalnız şu var ki, biz, her hırsı-
zın idrarını ele geçiremiyoruz. Çün-
kü bazı idrarların dokunulmazlığı
vardır. Anladın mı bey kardeşim?..
Sokul biraz şöyle.. Sen gene bu lâfı
benden işitmemiş ol.. Aramızda kal-
sın. Çünkü kanun diyor ki «Devlet
memuru politika ile meşgul ola-
maz» diyor, anladın mı?..

Yaşar bey boynunu büktü:

— Anlamaz olur muyum beyfendi?..
dedi. Polis, falanca kulübün, filân-
ca lokalin, falanca pavyonun apte-
sanelerine el koyduğu gün, bu mem-
leket kurtulmuş demektir. Plân da
ondan sonra gelir.. Yani, önce apte-
sane, sonra plân.. Bizim hırsızın
yakalanıp yakalanmadığını öğren-
mek için, ne zaman geleyim efen-
dim?..

— Haftaya pazartesiye gel karde-
şim.

Yaşar bey gülümsüyerek odadan
çıkarken, Başkomiser Talât da ar-
kasından sağ gözünü kırıp bir si-
gara yaktı.

Adnan VELİ

«İzmirde bir gece kulübünde kendisini ata soyduran striptiz yıldızı sınır dışı edildi.»

— Gazeteler —

— Kendisini ata soydurduğu için sınır dışı ediyorlarmış..

— Kabahat onda... Eşeklere soydursaydı!..

E L D E D E Ğ İ L

Bu masada bir ben, bir sen,
Kadehteki mey'im senin!
Müzik ile yetinirsen
Aşk üfliyen ney'im senin!

Kesinlikle inan şuna:
Sensiz günler pek boşuna..
Bende giden en hoşuna
Açık söyle neyim senin?

Susmak nene, kızmak nene?
Uysal ol da sevilsene!
Yakışmıyor hiç şivene:
(Hayır!) gibi sözler senin!

İkimize yetmez ayhık,
Arayalım bir kolaylık,
Venüslüğe koy adaylık,
Sandık senin, reyim senin!

Kesem senin, kürküm senin,
Kalbim senin, mülküm senin,
Yanık koku türküm senin,
Hasılı her şeyim senin!

Başında hep kavak yeli,
KUTLU sana ne demeli?
İstiyorsun en güzeli,
İşin yok mu Beyim senin?

Salâhattin KUTLU

— Teşekkür ederim... Uyumayan bir
siz varsınız!

— Bunların horultusundan uyuyamı-
yorum ki!..

PAZARTESİ :

İnönü 81 yaşına girdi. Gelini:
— İnşallah yüzüncü yaşınızı da kutlarız... deyince:
— Daha gençsin, görürsün... demiş.

Biliyorsunuz, bu nükte Bernard Shaw'a aittir. Ama İsmet Paşaya da yakışmış doğrusu. Çünkü İsmet Paşa da, Shaw gibi uzun ve şöhretli yaşamının sırrını çözmüşlerden...

Ve Paşanın bu seksen birinci doğum gününde, altı adet milletvekili Halk Partisine geçmiş. Bu ekibin başında ünlü ve şöhretli F. K. G. var. Yani Fahrettin Kerim Gökay. İnönü bu altı adet milletvekilinin teker teker elini sıkıp:

— Bu bana yaş günü hediyesi... demiş.

Böyle hediye can kurban bir politikacı için... Ama İsmet Paşa o türlü politikacı mı? Yani kelle hesabına bakıp da C.H.P.'nin kuvvetlendiğini sanacak cinsten politikacı mı?

Hiç sanmıyoruz.

81 inci yaşa basan İnönü, yaşa basacak çeşitten bir adam değildir.

SALI :

Dışişleri Bakanlığı yabancı ülkelerdeki memurları için bir «Sosyal Davranış Kılavuzu» yayınlamış.

Bu kılavuzun gösterdiklerinden birkaç madde:

«Dış hizmette kadın eşler ketum olmalıdır.»

Genç okurlarımız belki bilmezler diye açıklıyoruz: Ketum olmak, ağzısıkmak demek. Kadınların ağızlarının gevşekliği ise tecrübeyle sabit olduğundan kılavuzun bu maddesi işe yaramaz. Devam edelim:

«Maiyet memurları, davette şeflerini selâmlamayı unutmamalıdır.»

Unuturlarmış gibi... Şeflerinin önünde kırk perende atar ayol memur... Selâm vermek ne demek! Bel kırar, temennah çakar. Kılavuzun bu maddesi de lüzumsuz. Devam edelim:

«Yüksek rütbeli bir memur odaya ilk girer, ilk çıkar.»

Görülüyor ki bu kılavuz, ketebe sınıfının zaten alışkın olduğu öğütler veriyor. Bu arada bir de dışişleri mensuplarının nasıl gülümseyeceklerini de öğretse...

Çünkü gazetelerde çok sayın Dışişleri Bakanının fotoğraflarını görüyoruz. Gülmüyor, dişlerini gösteriyor. Biraz gülümseme talimi yapması gerek... bu bir.

Bir de dışişleri mensuplarının, hele en yetkili koltuklarda bulunanların, «şüpheli eşhas»la umumî yerlerde görülmeleri, samimiyet kurmaları yakışık almaz. Bunu da kılavuza -eğer eksik kalmışsa ilâve etmeli... bu da iki.

ÇARŞAMBA :

Alain Delon'u tanır mısınız? Sanırım tanırırsınız. Çağımızın Rudolf Valentino'su dersem yaşlılar anlar, gençlere ise zaten anlatmak gereksiz. Bu yakışıklı ve genç -henüz 28 yaşında- ile bir konuşma yapmışlar televizyoncular. Ve Alain Delon'a:

— Alain Delon'u anlat! demişler.

Alain Delon:

— İtiraf etmeliyim ki, diye başlamış, hiçbir şey bilmiyorum. Cahillim. Hayatım boyunca bir şeyler öğrenemedim. On sekiz yaşında iken Hindiciniye gitmişim. Başkalarına yaptıkları gibi beni de kültür testine tâbi tuttular. Neticede tın tın çıktım. Fransız olarak eçhel kaldım. O

kadar ki bugün bir mektup yazsam, 50 yanlışım çıkar. Anlatabiliyor muyum?

Ve röportajı yapanlar:

— Evet, Alain, çok iyi anlatıyorsun... diyorlar.

Doğrusu Alain Delon'un bu sözlerini dinleyenler, kendisinde eski Yunan bilgesinin:

— Bir şey biliyorum, o da hiçbir şey bilmediğimdir... Hikmetini görüyorlar gibidir. Bu da bir erdem... Nitekim Delon:

— Gerçekten aktör olduğuna inanıyor musun? sorusuna:

— Mon Dieu! diye cevap veriyor, ne sual! Bana insan olup olmadığımı sorsan, bilmiyorum derim.

Eh... Alain Delon reklâm için böyle konuşmuyorsa kendi kendisini bir «nefis muhasebesinden» geçirebiliyor demektir. Bu da herkese nasip olan şey değildir.

PERŞEMBE :

Urfada bir milyoner 25 kuruş için bir ayakkabı boyacısını öldürmüştü. Önce ayakkabısını boyatmış. Sonra da boyacının 25 kuruş fazla istemesine sinirlenmiş çekerek 7.65 lik tabancasıyla:

— Grav, grav, grav...

Bu haberi gazetelerde okuyanlar bir milyoner için 25 kuruşun

ne değer ifade ettiğini düşünmüşlerdir. Bizim atasözleri arasında para ile ilgili olanlar pek çoktur:

— Para isteme benden buz gibi soğurum senden...

— Para tükendi, dükkân kapandı...

— Parayı veren düdüğü çalar...

— Paran çok ise kefil, işin yok ise şahit ol...

— Para var ise celep kulun, para yok ise han tuman yolun...

— Paranın yüzü sıcaktır...

— Paralı adamdan dağlar bile korkar...

Bunların içinde katil milyonlerin durumuna uyan pek yok... Yirmi beş kuruş için cinayet işleyen fakirlerin yanısıra yirmi beş kuruş için adam öldüren milyoner de bulunmuş demek... Hasıslığın bu derecesini romanlar da yazmaz artık... Ama hayat romanlara bile sığmayan bir gerçek romanın ta kendisi değil mi!

Perşembe'yi Bacon'ın sözünü anarak bitirelim:

— Para iyi bir uşak, kötü bir efendidir.

CUMA :

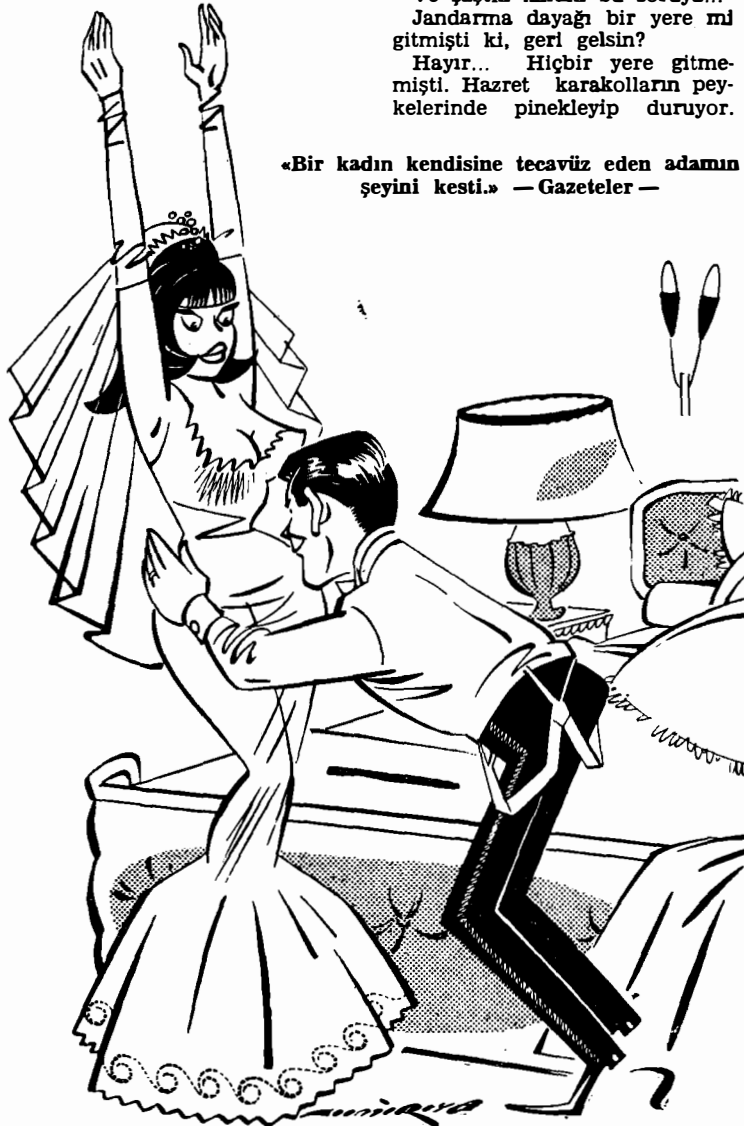
Bir İstanbul sabah gazetesinde şöyle bir başlık gördük:

— Jandarma dayığı geri mi geldi?

Je şaştık kaldık bu soruya... Jandarma dayığı bir yere mi gitmişti ki, geri gelsin?

Hayır... Hiçbir yere gitmemişti. Hazret karakolların peykerlerinde pinekleyip duruyor.

«Bir kadın kendisine tecavüz eden adamın şeyini kesti.» — Gazeteler —

Damat — Ne olur ne olmaz güzelim, bir üstünü arayım!.

Sırası geldikçe karakola düşen vatandaşları ısıtıp gene peykesine uzanıyordu. Rahat ve güvenli yeri bulmuş, sırtını devlet babaya dayamış memur gibi karakoldan dışarı bir adım atığı yok. Arasına memleket içi gezilere çıktığı görülüyordu, ama başka ülkelere hele Batı ülkelerine kabul etmedikleri için sınırdan dışarı çıkamaz. Pek hak ettiği inceleme gezilerine katılamaz. Onun için gazetenin:

— Jandarma dayığı geri mi geldi? sorusunu hayretle karşıladık. Gitmez mübarek... Cennetten çıkmadık ama, en çok bizi sevdiği için gelmiş Türkiye'de yerleşmiştir. Ne bir yere gideceği vardır, ne de geri döneneceği...

CUMARTESİ :

Müjdeler olsun 16 milyon kişi okuma-yazma bilmiyormuş Türkiye'de...

Müjdeler olsun diyoruz. Çünkü biz daha da çok sanıyorduk. Nitekim bu haberi bir Millî Eğitim yetkilisinden alarak yayınlayan İstanbul gazeteleri, Türkiye'deki okuma-yazma bilmezlerin sayısını yüzde 61,2 olarak bildiriyorlar. Bu hesaba göre 30 milyona vardığımızı ya da yaklaştığımızı kabul edersek gene de alfabesizlerin sayısı 18 milyona çıkar. Ne utanılacak bir durum!

Biz bu yolda Guatemala, Hindistan ve Afganistan'dan önce geliyormuşuz. Demek ki alfabesizleri bizden daha fazla olan üç millet var.

Ne kadar övünsek yerli!..

Cumhuriyetin onuncu yılında gururla söylediğimiz bir marş vardı:

— On yılda on beş milyon genç yarattık her yaştan...

Ne güzel günlermiş onlar... Şimdi biraz gayret etsek söyleyeceğimiz marş:

— Kırk yılda yirmi milyon cahil çıkarttık baştan... olacak.

Atatürk'ün öldüğüne her gün bir parça daha mı inanacağız!

PAZAR :

Kıbrıs meselesi yüzünden en çok tenkide uğrayanlar bizim hariciyeciler. Her bakımdan eleştirmeye uğruyorlar, iğneleniyorlar. Geçmiş bir kafayla, ve eski metodlara göre çalıştıkları söyleniyor. Diplomasiye gerekli yetenekleri elde eden çok az hariciye memurumuz bulunduğu söyleniyor, ve daha birçok şeyler söyleniyor.

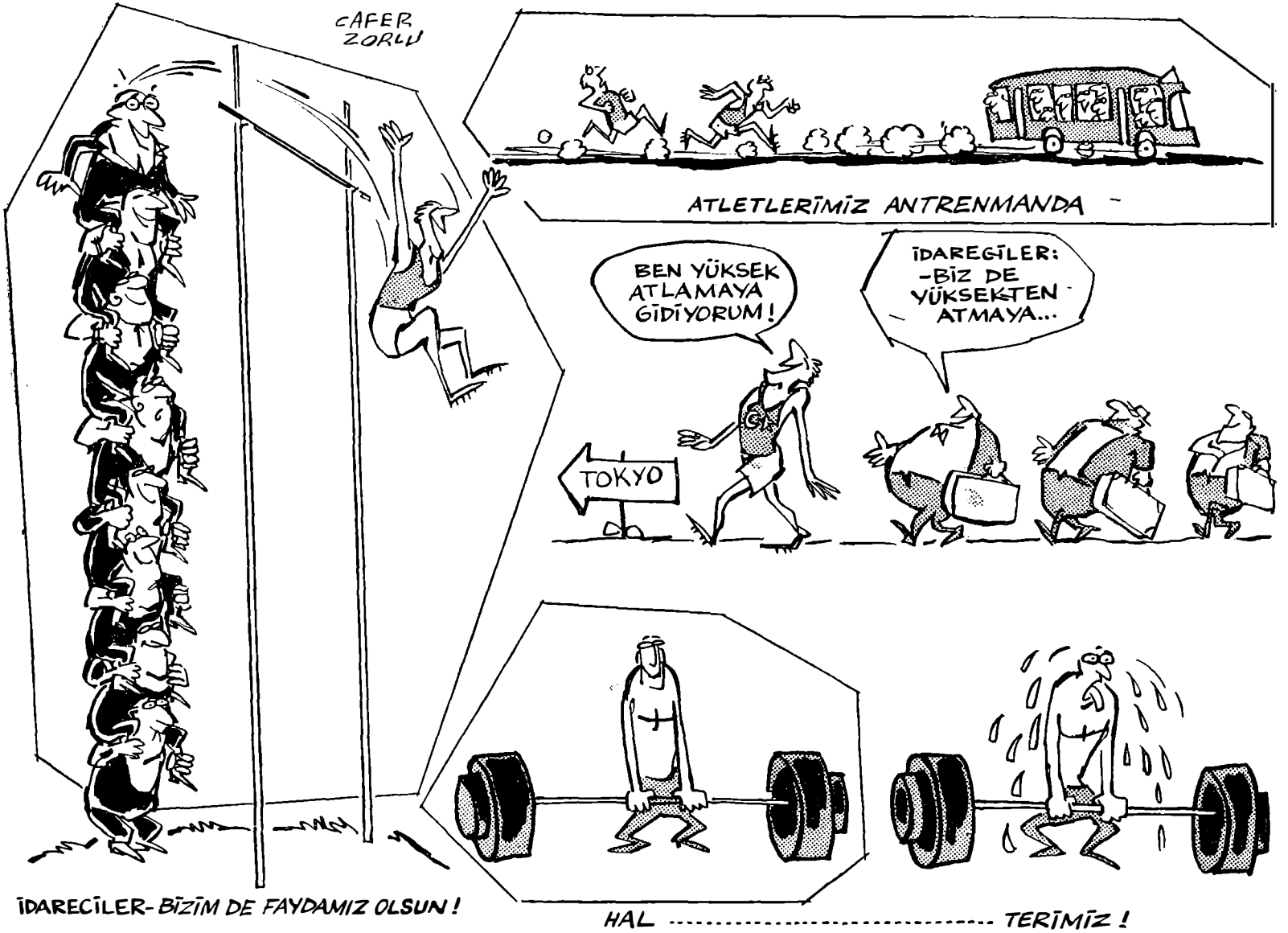
Gerçek olan şu ki dünyanın diplomati ile bugünün diplomati arasında çok fark var. Dünyun diplomati bir kurnazlık ve kibarlık havası içinde ne koparırsam kârdır diye işe giren adamdı. Bugünün diplomati prensiplere göre, ve bir dünya görüşüne öncelik tanıyarak dâvasını tutan adamdır. Taleyrand devri ile bugünün elbette bir farkı olacak. Geçmiş diplomati tarif ederken:

— Diplomat kadınların doğum günlerini hatırlayan, ama yaşlarını unutan adamdır... derlerdi.

Kont Kavour ise:

— Diplomatları kandırmanın yolunu buldum. Hep doğruyu söylüyorum, hiçbir zaman bana inanmıyorlar... diyordu.

Bugünün diplomati doğruyu söylemenin, hem de cesaretle söylemenin dünyasında yaşıyor. Katakulli devri bir zaman gelecek bütün bütüne tarihe karışacak... Biz o günleri göreceğ miyiz? Kimbilir. Ama dününden bugüne geliş, bugünden yarına gidişin aynasıdır.

İDARECİLER-BİZİM DE FAYDAMIZ OLSUN!

HAL TERİMİZ!

KONUYU nasıl vereceğimi, ne diyeceğimi bilemiyorum. Düşündükçe, o sahneleri kafamda canlandırdıkça tüylerim diken diken oluyor, iğreniyorum. Osmanlılık deyin, şarklılık deyin, terbiyesizlik deyin, küstahlık deyin, ne derse-niz deyin.

Vatandaşın işi vardır bir bakanlıkta. En ciddi biçimde giyinir, çok ciddi bir biçimde dikilir Bakanın karşısına ve durumu gayet ciddi bir dille anlatır. Bakanın konuşma tarzı tıpatıp şöyledir:

— Evet evladım... Olmaz çocuğum... Yapamam kızım... Güle-güle yavrum... Peki şekerim...

Oysa, karşısındaki vatandaş ya bir öğretmendir, ya bir müdürdür, ya bir şeftir, ya bir sanatçıdır, şudur budur. Erkekliği, kadınlığı ayrı hikâye...

Bir genel müdürün karşısına çıkarsınız, gayet ciddisiniz, der-dinizi anlatırsınız. Genel müdür başlar,

— Olur şekerim... Peki yavrum... Yapamam valde hanım... Olmaz kızım... Güle-güle evladım... diye sayıp dökmeğe.

Yüksek öğrenim yapmışsınız, öğretmensiniz, müdürsünüz, memursunuz, sanatçısınız.. umurunda değildir adamın! Sanki kırk yıllık aile dostusunuz, kadeh arkadaşı, çanak arkadaşısınız, sanki babasının oğlusunuz. Demez ki, karşıdaki kişi de en az benim gibi biridir, belki kültür düzeyi benden yüksektir; hem, şu oturduğum yer babamın sediri değil, bir devlet daire-sidir. Hayır, düşünmez bun-ları! Karşısındaki vatandaş ka-

Yavrum, şekerim, tontonum

dınsa, «abla, kızım, evladım, çocuğum, kardeşim, hanım, hanım kızım» diye hitabeder; erkekse, «oğlum, evladım, çocuğum, delikanlı, kardeşim, bey kardeşim, aslanım» diye...

Bakan, genel müdürü, daire müdürü, şube müdürü, müfettişi böyle konuşur da, ötekiler başka türlü mü konuşur?.. Hayır! Kademe kademe, onlar da hep aynı ağız kullanırlar.

Bakkala uğrarsınız, bakkal başlar,

— Vereyim abla... Şundan al abi... Ucuzdur kızım... Amma da kıbarsın be hanım!.. Get işine be abla...

— Mağazaya girersiniz, tez-gâhtaki genç,

— Atele bi bakın hanım tey-zel.. Olur be ağbi... Çok yakıştı ablacığım... Beğenmedin mi da-yı?.. Gözün tutmadı mı anne?..

Ne istiyorsun babacığım?.. Başkasını vereyim teyzeciğim... diye konuşur.

Otobüse binersiniz, posbıyıklı biletcçi,

— Bilet aldın mı amca?.. Pa-ranın üstünü verdim mi abla?.. Ulan, arkaya be!.. Sana diyo-rum efendi!.. Bu yana geç ha-nım teyze!.. Kör müsün, arka-sı boş!.. diye konuşur.

Sokak satıcısı en ağza alınmı-yacak sözlerle seslenir insana. Bekçisi öyle, polisi öyle, jandar-ması öyle...

Ondan sonra da kalkar bizim eğitimcilerimiz, pedagoglarımız, akhevvelerimiz, «efendim, ter-biye kalmadı çocuklarımızda» diye yaygarayı basarlar. Ondan sonra da, bıyığı yeni terlemiş çocuk küllanlık taslar sokakta, önüne çıkan kadına, kıza sar-kıntılık eder:

— Yesinler seni yavrum!.. Kö-len olayım abla!.. Ne yana şeke-rim... Malz bak mala!..

Bakan, genel müdürü, müdü-rü, birader, hemşire, kuzum, şe-kerim, aslanım, kızım, oğlum, hanım kızım diye konuşursa, so-kak serserisi de elbette ki «yi-yim seni abla» diye konuşacaktır. Ben bu bakımdan, bakanla, genel müdürle, müfettişle sokak serserisi arasında hiçbir ayırım görmüyorum.

Karşısındaki vatandaşa yavrum, kızım diye hitabeden o efendiyi burnundan tutup. sora-caksın:

— Neyin olurum ben senin? Anan mıyım, baban mıyım, oğ-lun muym, kızın mıyım, baca-nağın mıyım, neyinim? Hem, şu senin oturduğın koltuk kimin malı, burası neresi? Ya aklını başına alırsın, ya da defolur gi-dersin!

İşin kötüsü, bu kendini bil-mezlerin davranışlarını içtenlik, yakınlık, büyüklük sanan salak-lar da var.

— Aaa, diyorlar, samimiyetin-den öyle konuşuyor o, kardeşim. Ne var bunda?

Ne dersiniz sevgili okurlarım, kardeşlerim, tosunlarım, yiğit-lerim, arslanlarım?..

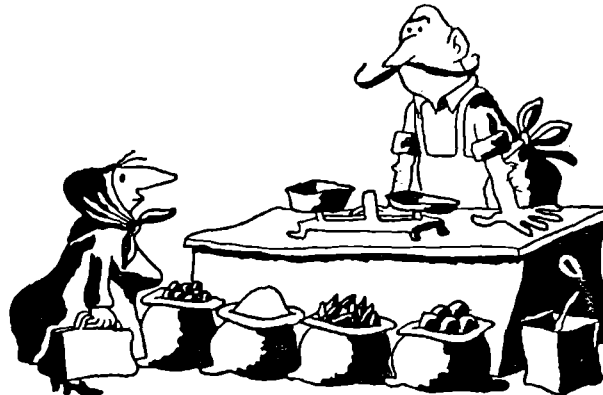
Ne dersiniz şekerlerim, lokum-larım, fındıklarım, fıstıklarım, iyi muzlarım?..

Ne dermiş Salamon:

— Böyle saraya böyle süpür-ge!

Eeeh, böyle bakana, böyle müdüre, böyle esnafa da böyle yazar!.. Değil mi arslanlarım, kaplanlarım, nonoşlarım?..

Hüseyin KORKMAZGİL

— Ooo, maşallah bayan Leylâ... İki yıllık mal beyannamesi birden mi doldurdunuz?..

Zügürtlüğe yergi

Öyle fayrap ettik ki bütçeyi sorman dostlar,
Açıldı da kapısı, kapanmıyor han gibi!
Bu gidişle bilemem ne olacak halimiz?
Ne yapmalı dünyada yaşayıp hayvan gibi!

Gülmeyi, eğlenmeyi unuttuk tâ ezelden,
Bu zügürtlükle nasib alınmıyor güzelden.
Eller Şopen'i dinler, biz en köhne gazelden
Bir «yâ meded!» duyarız acemâşiran gibi!

Bize midir feleğin daim cilvesi, nazı?
Suyunu biz veririz âlem toplar kirazi!
Kâinatın vallahi bütün derdi, marazi
Üstümüze çullanmış yağh pehlivan gibi!

Siyami! Katırların vur mihına, nalına!
Kim isterse gocuna, kim isterse alına!
Sakın itibar etme hele dünya malına:
Üç kıymetli yavrun var, her biri dalyan gibi!

Siyami ÖZEL

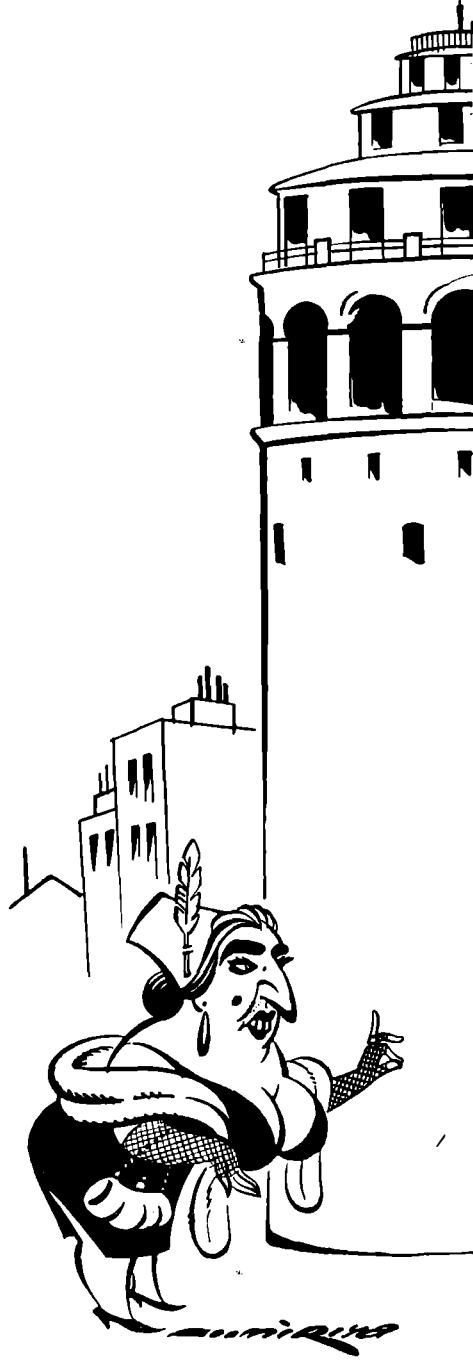
İğne

Ahmet, yirmi yaşına gelmişti ama, hâlâ akullanmamıştı. Her gördüğünü merak ediyor, her şeyi karıştırıyordu. Bir gün karda gezmeğe çıkmıştı, otların arasında, top gibi yuvarlak bir şey gördü, her zamanki merakı ile onu elindeki sopa ile ordan burdan dürtüklemeye başladı. Bir anda ne olduğunu anlayamadan yüzlerce arının etrafını sardığını gördü. Yüzü gözü şiş bir halde kendini önüne gelen ilk kapıdan içeri attı, karşısına tesadüfen bir doktor çıkmıştı:

— Aman, dedi, çabuk yetişin, arıların iğneleri beni mahvetti...
Doktor hiç telâş etmeden cevap verdi:

— Şimdi bir iğne yaparız hiç bir şeyiniz kalmaz...

Galata Kulesinde turistik gazino,

— Ah tontonum, müsaade et, şurayım, eğer iki yılda Belediyenin bna da Benli Sürpik demesinler!..

Korktuğu şey..

Yetmişlik ihtiyar kuvvetli ve dinç olmasına rağmen bir gün felç olup yataklara düşeceğinden korkuyordu... Evinde dostlarına ziyafet verdiği bir gece, kendi kendine mırıldandı:

— Tamam korktuğum başıma geldi... Sol bacağım hiçbir şey hissetmiyor...

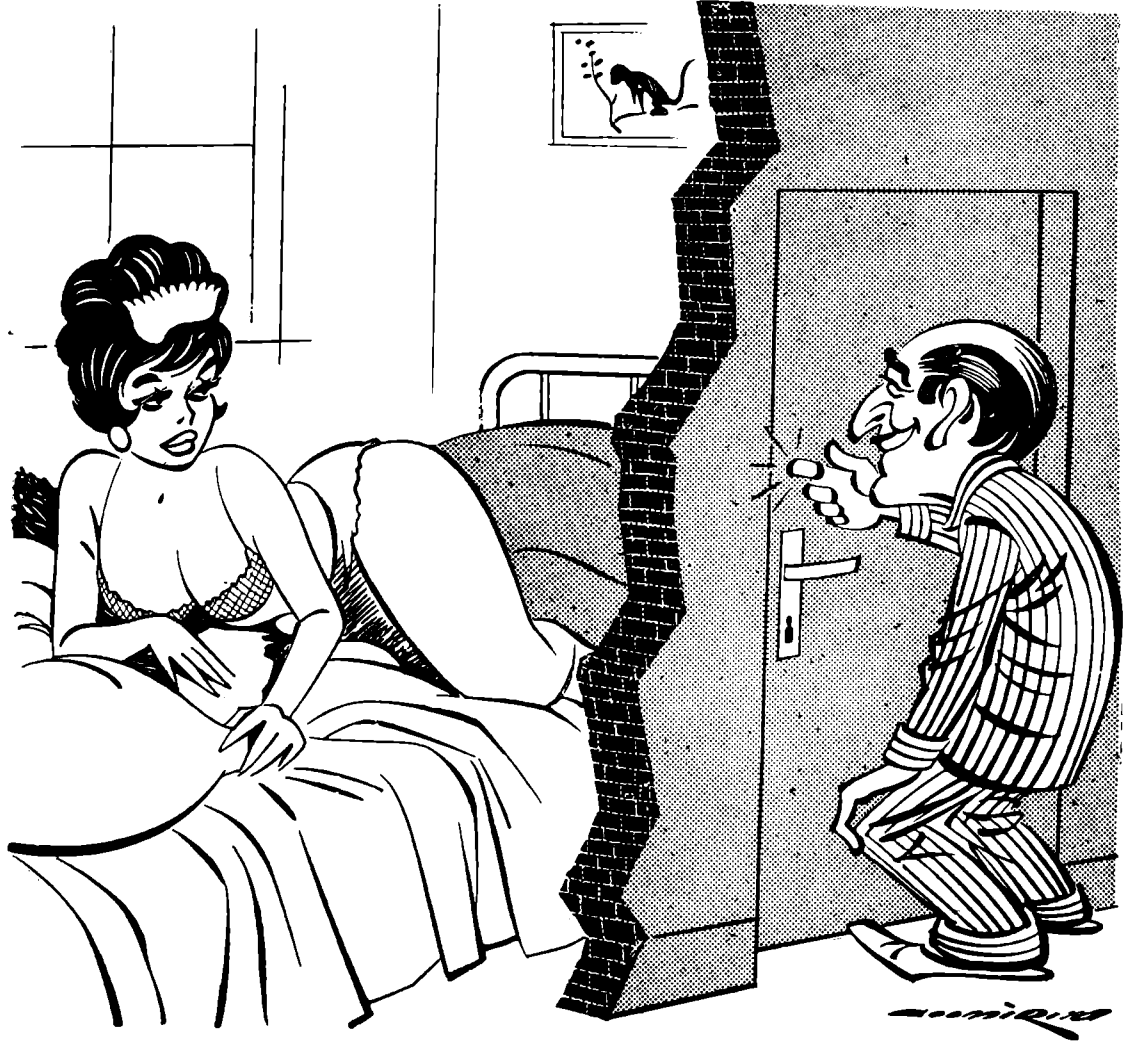
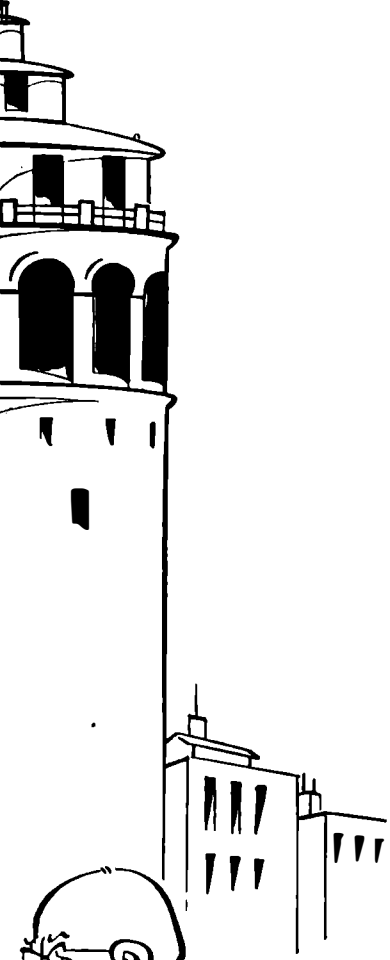
Sofrada yanında oturan genç kadın da bu arada arkadaşının kulağına eğilmiş:

— Doğrusu, diyordu, bu ağır başlı adamdan böyle şey beklemezdim... Yemek başladığından beri durmadan bana çimdik atıyor...

— Kusura bakma âbiy

kanta, gece kulübü açılacak..
— Gazeteler —

— Zeynep, aç... Hanım grev ilân etti!..

Bir şans daha...

Kadın pür hiddet odaya girdi ve kocasına:

— Artık şoförü kovma zamanı geldi, diye bağırdı, onun dikkatsizliği yüzünden bugün iki defa ölümle burun buruna geldim...

Adam hiç istifini bozmadan neşeli bir sesle cevap verdi:

— Karıcığım bu kadar sınırlenecek ne var, Allah'ın hakkı üçtür, ona bir şans daha tanıyalım...

Kalın çoraplar

Adam genç bir kıza sordu:

— Kalın çorap giyen kızlara ne olur biliyor musunuz?

— Hayır, diye cevap verdi kız: çağız, ne olur?

Adam müstehzi, cevap verdi:

— Ne olacak... Hiçbir şey...

Değişmez kanun...

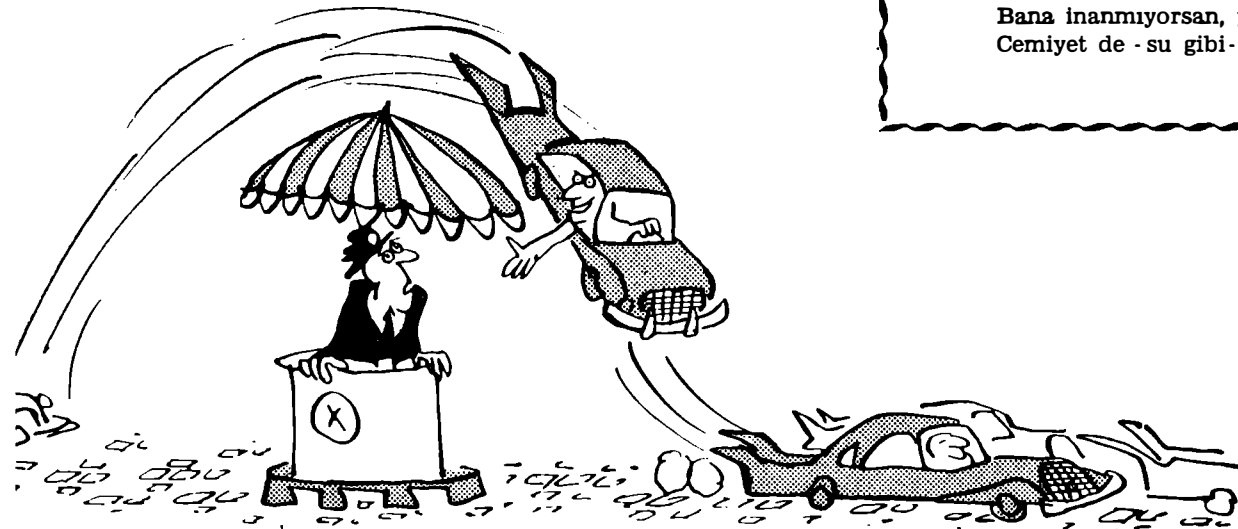
Bir kolayca yaşamak vardır, dostum, bir de zor: Eğilmek, kat-kat olmak harcıysa bir kişinin, Tıkırında gitmesi mukadder, her işinin... Eğilmem diyenlere kim nefes aldırıyor?... Cemiyet de -su gibi- hafifi kaldırıyor...

Veriyorsan ne çıkar, hakka, doğruya meyil, Pırlanta olsan da sen, herkes kuyumcu değil. Günün geçer akçası şu gerçeği iyi bil: Çevremiz, göze batan dalları hep kırıyor, Cemiyet de -su gibi- hafifi kaldırıyor...

Yalancıyı, kötü'yü benimsemiş piyasa... Değişir, düzelirdi belki bir gün bu yasa... İnsanlar rahatına böyle düşkün olmasa... Bana inanmıyorsan, yükselen başlara sor: Cemiyet de -su gibi- hafifi kaldırıyor...

Şahap GÜRSEL

İr turistik birleşme evi yapar
ün borçlarını ödemezsem ba-

İşim çok acele!

O eskidendi...

Kadın kocasına biraz kırgın bir sesle:

— Beni eskisi gibi sevmiyorsun, der.

— Onu da nereden çıkardın, diye koca hayretle sorar.

Kadın gözleri dalgın cevap verir:

— Ellerimi ellerine alıp saatlerce öylece otururdun...

Adam, geçenleri hatırlamak ister gibi biraz durakladı sonra mânâlı bir gülümseme ile karşılık verdi:

— O zaman durmadan piyano çalmak isterdin...

Hep gider

Gelmemişken arzum dile,
Hislerimi bile bile,
Bağlandığım güzel bile
Gitti gider, dahi gider...

Bu ayrılık ne son, ne ilk,
Av yerleri dolu keklik!
En değerli şeyim: Gençlik!
Gitti gider, dahi gider...

Kime nasip iyi armut?
Kim fanidir, kim Lâyetmüt?
Beslediğim bütün umut:
Gitti gider, dahi gider...

Sağdan vuruş, soldan vuruş,
Alacaklı yırtıcı kuş!
Cebimdeki üç beş kuruş:
Gitti gider, dahi gider...

Bu nizamda bütün devran,
Menzil uzak, pek az varan!
Ufka doğru en son Kervan:
Gitti gider, dahi gider!..

Salâhattin KUTLU

Şükürler olsun...

Kilisede âyin bittikten sonra
papaz efendi ibadete gelenleri
fakirlere yardıma dâvet eder ve
şapkasını en ön sırada oturana
vererek sırayla geçirmesini söy-
ler; şapka kilise içinde gezip
dolaştıktan sonra kürsünün üs-
tüne bırakılır, papaz efendi ba-
kar ki ne görsün şapkanın için-
de bir palto düğmesinden başka
bir şey yok... Ellerini açarak
yüksek sesle duaya başlar:

— Allahım, der, sana çok şü-
kür ki böyle bir toplulukta şap-
kam sağ salım geri geldi...

ZEKİ

— Niçin açmıyorsun şemsiyeni?..
— Daha yeni aldım şekerim, ıslanmasın!

«Kış» demedik

Yalanın yemine uygun,
Zamanın, zemine uygun.
Çolak kaptan, salak tayfa
Yolcular gemine uygun!

Kuzuya denmez «Meleme!»
Çantan dolsun tepeleme.
Çobanın gönlü bir olsun:
Kuzudan çalar teleme!

Birlikte ayığı, mestî,
Su yolunda kırık testi.
Bir tek secdeye varmadan
Ne çabuk bozdun abdesti?

Avukat tuttuk, Mükekkildik.
Söz aldık yine ekildik.
Artık «Babı hükümetten»
İzzet, ikballe çekildik.

(KUTLU) artık yürü dimdik.
Koruyucun baba (Çimdik).
Çiy yemedik hiç kimsenin
Tavuşuna «Kış!» demedik..

Salâhattin KUTLU

Gazeteye inanılır mı?

Genç gazeteci, yeni yazı seri-
si için oldukça enteresan bir
mevzu bulmuştu, tınarhaneleri
gezerek gördüklerini yazacak-
tı... Bir seferinde koğuşların bi-
rinde elini yeleğine sokmuş, Na-
polyon pozunda bir hastayla kar-
şılaşıncı kulağına eğilerek:

— Ama, demiş, ben Napolyon’-
un öldüğünü duymuştum...

Deli hiç istifini bozmadan
yüksekten bakan bir eda ile ce-
vap vermiş:

— Siz de gazetelerin her yaz-
dığına inanıyor musunuz?...

İşte!

Okumaya doyamayacağınız bir roman:

Vahşi Gelin

⊙ Bu roman, polis ve aşk romanlarında kitap
seviyesini yükselten AKBABA YAYINEVİ’
nin üçüncü kitabıdır.

⊙ Bu romandaki aşk, bu romanda-
ki heyecan, bu romandaki sürük-
leyici konu hayatınıza renk, ışık
verecektir. Vahşi Gelini bitirdik-
ten sonra tatlı bir rüyaya dala-
cak, ama en çok bir hafta geçince
tekrar elinize alacak ve eksilme-
yen bir zevk içinde bir daha oku-
yacaksınız.

⊙ Vahşi Gelin, AKBABA YAYIN-
EVİ’nin bütün kitapları gibi ter-
temiz basılmıştır. Karton kapak
ve beş renkli kuşe kuvertür için-
dedir. İplik dikişle dikilmiştir ve
üç yanı kesilmiştir. Her kitap 5
liradır.

BİRİNCİ KİTAP:

Kör Şeytan

İKİNCİ KİTAP:

Gel Evlenelim

Umum dağıtım merkezi:
BATEŞ Bayilik Teşkilâtı, İstanbul

REKLÂMLARINIZ
İÇİN

"BASIN İLÂN KURUMU"

Genel Müdürlük

Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi No. 1

İstanbul

Telefon : 22 43 84 - 22 43 85

Telgraf Adresi : BASIN KURUMU

ŞUBELER

DIŞ MUHABİRLER

İstanbul
Ankara
İzmir
Adana
Bursa
Olyarbakır
Erzurum
Eskişehir
Konya
Zonguldak

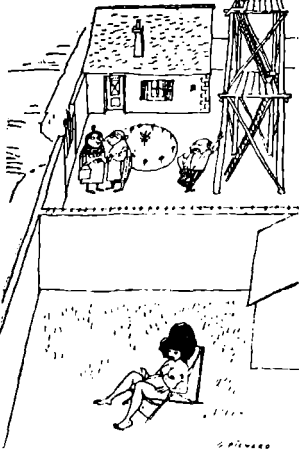
A.B.D.
Almanya (Federal)
Almanya
Avusturya
Avustralya
Belçika
Bulgaristan
Çekoslovakya
Danimarka
Fransa
Hollanda
İngiltere
İspanya
İsrail

İsviç.
İsviçre
İtalya
Japonya
Lübnan
Macaristan
Norveç
Pakistan
Polonya
Portekiz
Romanya
Yugoslavya
Yunanistan

(Basın: 17998—193)

MİLLETLER GÜLÜYOR

Çocuk kavgası

Küçük Mariuccia ile Pierio, çocuk bahçesinde oynuyorlardı. Salıncağa binmek yüzünden araları bozulmuştu. Mariuccia, Pierino'ya:

— O yamalı pantolonla mı salıncağa bineceksin, sözde baban tüccar terziymiş, sana sağlam bir pantolon giydirmiyor.

Deyince, Pierino:

— Senin baban da dişçidir ama küçük kardeşinin ağzında bir dişi dahl yok!..

Sarhoşluk

Bir ayağı yaya kaldırımda, bir ayağı asfaltta yürüyen adamın yanına polis yaklaşıyor:

— Ooo, iyice kafayı çekmişsiniz?.

— Sahi mi?

— Tabii... Her haliniz sarhoş olduğunuzu gösteriyor.

Adamın yüzü güler:

— Çok şükür Allahım, ben de kendimi total zannediyordum!

Tezgâhtarlık sanatı

Kadın, girdiği kundura mağazasında birçok iskarpinleri giyip çıkardığı halde, hiçbirisi ayağına uygun gelmemişti. Nihayet tezgâhtar dayanamadı:

— Madam, dedi, istediğiniz gibi ayakkabı bulamazsınız, çünkü bir ayağınız ötekinden büyük..

Kadın bir şey satın almadan asık suratla dükkândan çıktı. Başka bir kundura mağazasına girdi. Orada da istediğini bulamamıştı. Buradaki tezgâhtar daha nazikti:

— Madam, dedi, sizin bir ayağınız öbüründen daha küçük.

Kadın iki çift iskarpin satın alarak mağazadan ayrıldı.

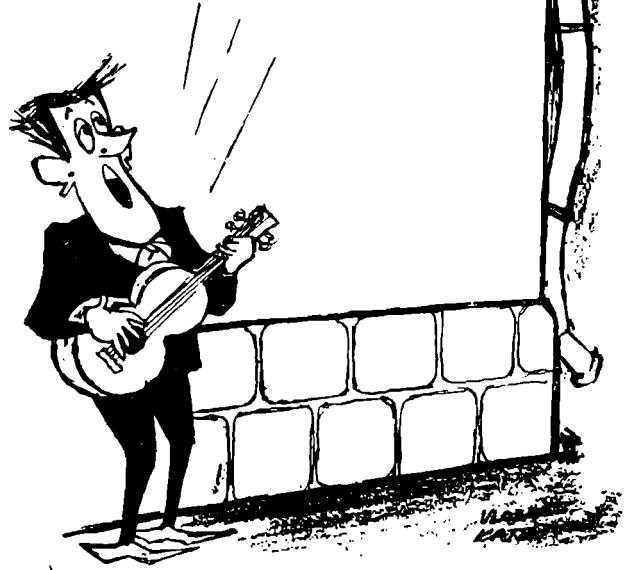
Aynı model

Çocuğunun durmadan ağladığını gören baba, elinden gazeteyi atarak karsısına seslendi:

— Bu ne biçim çocuk, durup dururken sebepsiz bağıyor..

Kadın pişkinlikle cevap verdi:

— Tıpkı babası gibi..

Yazısız

Brando'nun köpeği

Yolda, köpeğiyle gezen Brando'ya arkadaşı Cuechette:

— Aman ne güzel köpeğin var, dedi, bunun adı nedir bakayım?

— Rezil..

— Rezil mi? Doğrusu bu köpeğe konacak bir isim değil..

— Belki doğrudur, fakat sokakta köpeğime adıyla seslendiğim zaman kaç kişinin başını çevirip baktığını görmelisin!

Düşünmüş!

Hâkim, hırsıza:

— Hırsızlık yaparken karını ve çocuklarını düşünmedin mi?

— Düşünmez olur muyum hâkim bey? Fakat girdiğim mağaza yalnız erkek elbiselerini satıyordu..

Balayı

Kız, annesine sorar:

— Balayı ne kadar sürer anneciğim?

— Kocandan para istemediğin müddetçe devam eder kızım!

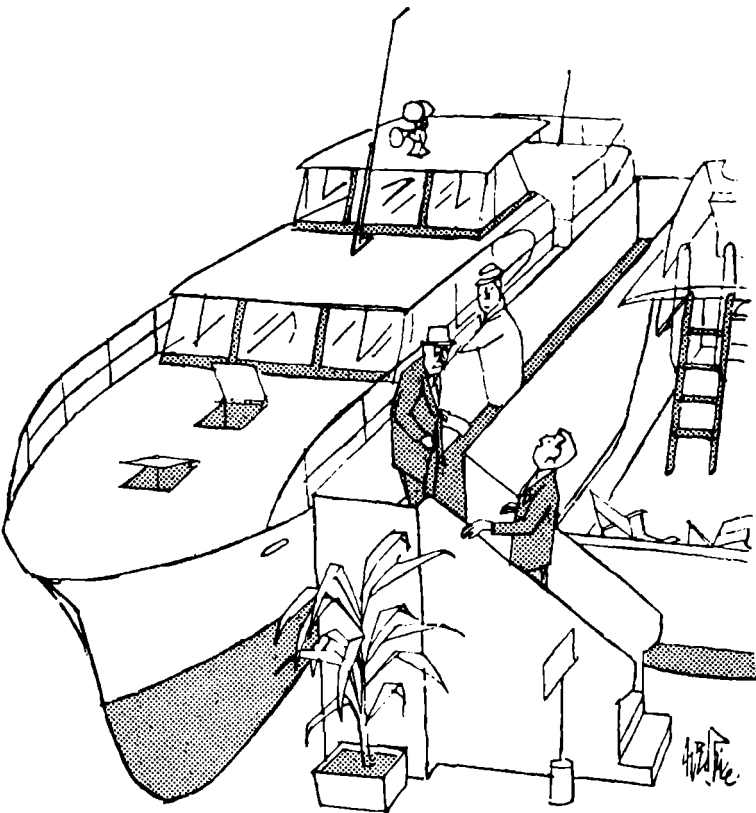
Mücevher

Tanınmış artist, rejisöre:

— Bana verdiğiniz zengin kadın rolünde, üzerimde taşıyacağım mücevherlerin hakiki olmasını isterim..

Rejisör dudak büktü:

— Ne faydası var, nasıl olsa son perdede zehirlenip öleceksiniz!..

— Beyhude bana «kaptan, kaptan» deme... Almya-
cağım gemini!..

Dünden BUGÜNE

DERLEYEN: Kudret Sinan

- Gözlerimin içine bir baksanız gönlümdekileri okursunuz.
- Katiyen... Açık saçık şeyler okumayı hiç sevmem!

Abdülhamit ve Kaznov

ON dokuzuncu yüzyıl sonlarında Avrupa'da Kaznov adlı bir hokkabaz türemişti. Akıl, düşüncenin alamıya-çağı hünerler gösteren bu adam, dünyanın birçok yerlerini dolaştığı sıralarda, bir ara İstanbul'a da geldi. İstanbul, Kaznov'un Beyoğlu'nda verdiği temsillerle çalkanıyordu. Nihayet havadis Abdülhamid'in kulağına kadar gitti. Padişah'ın Yıldız Sarayında özel bir tiyatro salonu vardı. Hokkabaz Yıldız'a davet edildi. O gece sarayın küçük, süslü ve yaldızlı tiyatro salonu kadınlı erkekli saray mensupları ile dolmuştu. Kaznov, sahneye çıktı ve gerçekten akılları durduran meharetlerini göstermeğe başladı.

Çeşitli meharetlerden sonra sıra yutma numaralarına gelmişti. Kaznov'un yutma numaraları pek ünlüydü. Büyük hokkabaz, önce küçük eşyalardan başlıyarak, yutmalara başladı. Mendili ni çıkarıp dürrüp büküp yuttu. Sonra saatinin kösteğini çıkardı, onu da afiyetle yuttu. Cebindeki evrak cüzdanını yuttu. Küçük bir el valizini yuttu. Nihayet hızını alamamış olmalı ki, yanındaki kocaman iskemleyi kaptığı gibi onu da bir hamlede yutuverdi. Abdülhamid, bu numaraya çok şaşırmıştı. Yanında oturan Mabeyn Başkâtibi Tahsin Paşa'ya dönerek:

— Hakikaten büyük meharet; dedi. Şimdiye kadar bıçak kama

Tarihte Mizah

gibi eşya yutanı görmüştüm ama bu kadar büyük bir şey yutanı hiç görmemiştim.

Tahsin Paşa'nın, zamanın Bahriye Nazırının çok ağır suistimallerinden müthiş bağı yanık. Padişahın bu konuşması üzerine hemen fırsatı yakaladı:

— Efendimiz, doğrusunu söylemek gerekirse bu hokkabazın hünerleri o kadar şaşırtıcı olmasa gerek; diye cevap verdi. Zira Bahriye Nazırın kulunuz mütemadiyen en büyük zirhlıları, torpidoları yutmak suretiyle bu vadede Kaznov'dan çok daha üstün hünerler göstermektedir.

Uygun isim

AHMED Vefik Paşa, bir ara «Hilâliahmer Umumi Müfettişi» olmuştu. Şimdiki

Kızılay kurumunun adı o zamanlar Hilâliahmer'di. Kurum daha yeni yeni gelişip genişliyordu. Gelir kaynakları da pek azdı. Tam bu sıralarda Rume li'nde yeni bir savaş olmuş, onbinlerce yerinden, yurdundan kopmuş muhacir İstanbul'u doldurmuştu. Hükümet bu muhacirleri yerleştirmekte, barındırmakta, doyurup beslemekte ciddi zorluklar çekiyordu. Çoğu okullara, camilere, han avlularına doldurulan bu zavallı adam-

Eski Şiirde Mizah

Yok, yok, yok...

Fazıl Ahmed'in kırk beş yıl önce yayınlanan «Güleyüz» dergisinde çıkan bir şiiri:

Ömrümün artık cidal-ü cenk için dermanı yok,
Aşkı yok, cananı yok, hem vasl ile hicranı yok!

Arzhal etmek için hattâ üşensem var yeri,
Çünkü söz anlatmanın zaten bugün imkânı yok!

Varıdatın sanmayın kim en ufak bir hükmü var,
Masrafın lâkin efendim haddi yok, payânı yok!

Mutlaka azad olur sükkânı derd-ü gussadan,
Öyle bir mülk olsa kim meb'usu yok, âyanı yok!

«Serteser hâli şüden mamure-i şî'rü deha,»
Nanı var ol ülkenin zira bugün sükkânı yok!

Hiç bedesten kalmamış teşhir-i âsar etmeğe,
Şimdi bir tacir ki tab'ım, mâlı yok, dükkânı yok!

Şair olmak, mair olmak saçma şey hep, anladık,
Kaç hemen ol kimseden kim servet-ü sâmanı yok!

Bir «güleyüz» bari sen göster Sedad bey âleme,
Çünkü senden başka devrin çehre-i handanı yok!..

Fâzıl Ahmet

Eski Türk Mizahı

Koku ve bulapıtı

İkinci Meşrutiyet devrinin ünlü yazarlarından Ali Kemal Bey, mütareke yıllarında İstiklâl Savası'nı yürütenler aleyhine cephe almıştı. O günlerde çıkan mizah dergilerinden (Diken) bir yazısında şöyle diyor:

«Son günlerde Anadolu'dan gelmekte bulunan zafer kokuları üzerine Ali Kemal beyle R. H. beyin mideleri bulanmağa başlamıştır. Bu yüzden, havanın çok sıcak olmasına rağmen, dünden itibaren (Peyam-ı Sabah) gazetesinin bütün pencereleri kapanmıştır. Yakında kapılarının da kapanacağına hiç şüphe olmasın.»

(Not: Bu alay yollu kehânet kısa bir süre sonra aynen gerçekleşmiş, gazete kapanmıştır.)

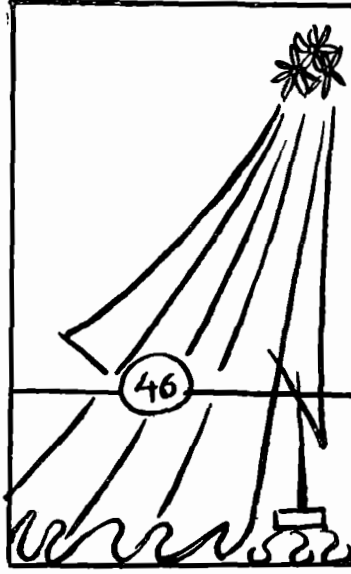
Özel bir haber

(Molla Nasreddin) gazetesi, ağır hasta bulunan bir yobazın ölmeğe üzere bulunduğunu okuyucularına şu şekilde duyuruyor: «Cehennem öz hususî muhabirimizden:

Bugünlerde cehennemde büyük hazırlıklar var. Her tarafı cılalayıp bezeyolarlar. Bu yahında bir mukaddes vücud buraya teşrif getirecek. Yalnız Sırat köprüsünün çoh korhusu var ki; ola ki mukaddes vücud geçerken takat getiremeyip kırıla deyl.»

SATILIK GELİN ESVABI

YAZAN- ADNAN TAHİR
ÇİZEN- TURHAN SELÇUK

BANA DAK MAMUT... SENİ TANI.
MAZLAR NASIL OLSA... TELEFO-
NU AÇ. PERİHAN HANIMI İS-
TİYORUM DE... ÜST TARAFI-
NI BANA BIRAK.

O SİRRET BACAĞIZ
ÇIKARSA, DERHAL TA-
NIR BENİ SESİMDEN
HEM SENİNLE SUÇ OR-
TAKLIĞI YAPMAGA VAK-
DANIM MÜSAİT DEĞİL
BENİM...

PEKİ HER ŞEYİ ALLAHA
BIRAKIP BÖYLE BEK-
LİYECEK MİYİZ BU-
RADA ?...

BAŞKA ÇARE YOK ABİ...
ŞU KİTAPTAKİ ÜNLÜ DETEK-
TİF VAR YA ?... ÇIKMAZA
GİRDİMİ NE YAPIYOR BİLİYOR
MUSUN ?... YATIP UYUYOR...

HALBÜKİ BEN, BU İŞİN
İÇİNDEN NASIL ÇIKACA-
ĞIMI DÜŞÜNE DÜŞÜNE
SABAH KADAR UYKUSUZ
KALDIM... NERMİNE DURU-
MU NASIL ANLATSAM
ACABA ?...

İŞİ BİRAZ DA OLURUNA
BIRAKMAK LÂZİM...
KADERİ FAZLA
ZORLAMAGA GEL-
MEZ...

BAYILIRSIN ŞU BAYAT LÂF-
LARA... BİR AKIL ÖĞRET
YAHU... BİR ŞEY YAPMAK
LÂZİM AMA NE ?...

HER BAŞLANGIKIN BİR DEVAMI
BİR DE SONU VARDIR. ŞU-
RAYA OTUR VE BEKLE...
BİRAZ SONRA BİRŞEYLER
OLACAK... İÇİME ÖYLE
DOĞUYOR... İŞTE KAPİ-
NİN ZİLİ...

MİMAR İRFAN BENİM
EFENDİM... BUYU-
RUN... BİR ARZU-
NUZ MU VAR ?...

NERMİN HANIM HASTA YATIPOR.
PERİHAN HANIM BAŞUCUNDA.
AŞAĞIDA BİR TAKSİ VAR...
HEMEN ORAYA GİTMEYİZ LÂ-
ZİM. SİZİ ALMAGA GELDİM.

NERMİN HANIM HASTA .. PE-
RİHAN HANIM BAŞUCUNDA..
ALLAH ALLAH... SİZ KİM-
SİNİZ ?

BEN BİR AİLE
DOSTUYUM EFEN-
DİM. SİZİ AL-
MAGA GELDİM.

NERMİN HANIMIN HAS-
TALIGI NEYMiŞ ACABA ?...

AYABİ BİR SOK GEÇİRMİŞ...
FAKAT TEHLİKEYİ ATLAT-
MIŞ SAYILIYOR.

DEVAMI
VAR

BİR MİRASCI BİR ARANIYOR!

**AZİZ
NESİN**

— 39 —

İkinci, üçüncü sınıf bir bar açmaya değmez. E benim de bu meslekte, haddimiz olmayarak, bir şerefimiz var, namımız var... Namımızla mütenasip olsun, dedim, kıydım paraya, çok bir lüks ve en ekistirasından bir gazino açtım ki, birinci sınıf turistik bir yer oldu. İlk senesini büyük zararla kapadık. Ertesi yıl gene zarar... İstanbul'da kazanıp Ankara'da batıracağız... Benim gazinonun çok bir lüks-lüğüne diyecek yok ama, zararın sebebi şu ki, o zaman striptiz daha yeni çıkmış, diğer öteki gazinolar hep Avrupadan striptizci karı getirmiş, biz striptizcinin iyi bir cinsini bulup da getirtemiyoruz.

Benim bir ayağım İstanbul'daysa, bir ayağım da Ankara'da. Derken bu bizim Recep Bey Ankara'ya nakledilmez mi? Durup dururken... Recep Bey çok kızdı «Ben» dedi, «bu kadar sene sadıkane hizmet edeyim, gecemi gündüzüme katıp çalışayım da, buna karşılık bir de Ankara'ya sürsünler, öyle mi? Vazife aşkımın mükafatı bu mudur!» deyip istifayı bastıysa da, istifası kabul olunmadığı gibi, bir de başkomserliğe terfi ettirilerek gene Ankara'ya naklolundu. Recep Bey, bu başkomserliğe terfi işine büsbütün şaşı; çünkü lise tahsili bile olmadığından başkomserliğe terfiini mümkün değil sanıyordu. Terfi edince sevindi. «Demek bunda da bir hayır var» diyerek Ankara'ya gitti. Ben de sık sık iş icabı Ankara'ya gittiğimden Recep Bey'le her seferinde buluşuyorduk. Bir de öğrendim ki, Recep Bey'i, vekillerden birisi hususî olarak emrine almış. Yanı işi iş bizim Recep'in. Onun işi iş ama, benim işler gayet boktan gidiyor. İstanbul'da kazandığım parayı, Ankara'daki gazinoda eritiyoruz. Bir sene zarar, iki sene zarar... E buna dayanılmaz. Ben Avrupa'dan striptizci getirdim ama, bizim striptizci alaka ve ilgi topıyamadı. Çünkü o zaman Ankara'da bir gazinoda Mis Kamepa denilen bir striptizci var, herkes onu görmeye gidiyor.

İşlerin kötüye gitmesinden bir gün ben dert yazarken, bizim Recep,

— Yahu, dedi, sen şu Mis Kamepa'yı ayartıp da gazinona alamaz mısın? O karı o gazinodayken, Ankara'daki başka hiçbir gazino iş yapamaz. Çünkü, seninki gibi lüks gazinoya fakir fukara takımı gelemiz. İstanbul'daki iş başka, Ankara'nın işi başka... Burda gazinoya ekâbir gidecek, hükümet adamları filân gidecek, zengin ve muteber tüccarlar filân gidecek ki, gazinocu da para kazansın. Onun için sen ne yap et, şu Mis Kamepa'yı ayarla, ayart onu gazinona al!

— Nasıl olur, kadının muka-velesi vardır...

— Ben kadınla ahababım, benimle gayet iyi konuşuyor...

— Yahu kadın Türkçe bilir mi?

— Bilmez.

— Sen gâvurca bilir misin?

— Bilmem...

— E, nasıl konuşuyorsun?

— Efendim, bu kadın, bizim vekil beyle çok sıkı fıkı ahabap, aralarından su sızıyor. Malum ya, ben de her gece vekil beyfendinin arabasındayım. Mis Kamepa numarasını yaptıktan sonra her gece arabaya alıp Vekil Beye götürüyorum. Bazan da vekil beyle birlikte arabaya biniyorlar. Biz işte kadınla böyle böyle ahabaplığı ilerlettik, kaşla gözle, işaretle, mişaretle anlaşıyoruz. Kadın benden pek bi hoşlaştı. Bir görsen kardeşim, bir âfet-i cihan bu karı... Aman şu nu ayartmanın bir yolu...

Bir gece, Recep Beyle beraber, Mis Kamepa'nın çalıştığı gazinoya gittik. Benim gazinoda her gece ancak iki-üç masada müşteri var, halbuki bu gazino tıklım tıklım dolu... Recep Bey,

— Hep bu Mis Kamepa'nın yüzünden gazino doluyor... dedi. Mis Kamepa'nın numarası başlıyacak. Salonun ışıkları söndü, pistin projektörleri yandı. Evet, artist ortaya çıkarken salonun ışıkları karartılır ama bu kadar da karartılmaz, biraz ışık olur, âdet böyledir. Recep'e,

— Salon zifiri karanlık oldu, acaba neden bu kadar kararttılar salonu? dedim.

Recep dedi ki:

— Mis Kamepa soyunmaya başladı mı, neden salonu böyle zifiri karanlığa boğduklarını anlarsın... Striptize burda daha yeni başladığı günler, salonu bu kadar karartmıyorlardı, ama sonraları baktılar ki olmuyor... Çünkü çok ayıp oluyor, kadın soyunurken erkek seyircilerin suratları değişiyor. Herkes birbirinden utanıyor, ertesi gün de alay ediyorlar birbirleriyle. Şimdi kendin de göreceksin ya, Mis

Kamepa soyunmaya başladı mı, kendini tutmanın imkânı yok. Kimi masayı avucuyla sıkıştırıyor, kimi, örtüleri koparıyor, kimi şaşkınlıktan bardağı, kadehi deviriyor. Görülmemiş bişey bu kadın...

Pistin ışıkları yandı, bir de baktım ortada korkunç bir orangotan...

— Yahu, bu ne?

— Şimdi görürsün...

Pistin bir köşesinde de korkudan titriyen bir kadın... Orangotan başladı kadını kovalamaya... Kadın kaçır, çığlık çığlığa, orangotan kovalar. Derken o koca orangotan bir pençe atıp, kadının üstünden mantosunu sıyırdı. Kadın kaçtı gene... Orangotan ardında... Bir pençe daha... İşte böyle böyle o orangotan pençesini ata ata kadını soyup çıplak yaptı. Kadın, yerde acıdan kıvranıyor. Orangotan derken, etrafında yalanıp dolanıp duruyor... Sonunda, orangotan kaptığı gibi çıplak kadını kollarının arasında içeriye kaçırdı.

Bereket, ışıkları birden yakmadılar da, seyirciler derlenip toplanmaya vakit bulabildi.

Recep Bey,

— Nasıl? dedi.

Şöyle bir silkinip kendime geldikten sonra,

— Kadında hüner varmış bira-der, dedim, bunca adam boşuna doldurmuyor gazinoyu...

— İstersen, ben bu gece arabada yolunu yapayım, bir ağzını arıyayım kadının...

Recep Bey, arası iyi olduğundan vekil bey'den de yardım görerek meseleyi kadına açmış. O da,

— Çalıştığım gazinocuya, mukaveleyi feshedince tazminatımı ödesin, her gece de beşyüz lira verirse onun gazinosuna gelirim... demiş.

Gecede beşyüz lira o zamanlar duyulmuş bir para değil. Ama hepsine razı oldum. Mis Kamepa geldi benim gazinoya. Gelir gelmez de bizim gazino müşteri almaz hale geldi, her gece tıklım tıklım ve de bütün

müşterilerimiz hep silme ekâbir takımı... Mis Kamepa sonraları bir numara daha çıkardı. Orangotan onu soyup da çıplak edince, tek ışık kalıyor, bu ışık da küçüle küçüle, yalnız Mis Kamepa'nın göbeğini gösteriyor, başka hiçbir yeri görünmüyor kadının. İşte o zaman, o göbek, ama ne göbek beym, dönüyor da dönüyor, dönüyor da dönüyor... De ki bir motor, değirmen-taşını döndürüyor. Kadının bu göbek döndürme numarası bir tuttu ki, hiç sorma... Çift motorlu diye lâkap taktılar.

İşimiz gıcır... Tam ben belimi doğrultacağım... Gelgelelim, kadın rahat durmuyor ki... Müşterilerimiz içinde ne kadar ileri gelen ve büyük adamlarımız varsa, hepsine ayrı ayrı pas veriyor. Yahu, nerdeyse kadın, hükümet buhranına sebep olacak... Herkes birbirine düştü. Ankara'da yüksek sosyete muhitinde Mis Kamepa'dan başka lâf konuşulmaz oldu. Erkekler övünüyorlar:

— Mis Kamepa'yla dün gece beraberdik...

— Mis Kamepa bana âşık...

Dedikodular yayıldıkça yayıldı. Yüksek sosyete aileleri birbirine girdi. Kadınlar,

— Bu ne biçim ahlâksız karıymış, kocalarımızı baştan çıkarıyor... diye şikâyet başladılar. O kadın, öbürünün kocasına şikâyet ediyor, öbürünün karısı, ötekini kocasına şikâyet ediyor:

— Aman şu karının elinden kocamı kurtarın!.. Mesut aile yuvamız yıkılacak!

Basbayağı siyasi bir mesele oldu kadın.

Efendim, kabahatim başı, Mis Kamepa olacak namussuz karı. Zaten memlekette ileri gelen adam kaç kişi, ulan hepsine birden pas verilir mi, hepsiyle birden kırıştırılır mı? Bir tane siyle kaynat, yaşı istediğin gibi... Lâkin kadının gözü doymuyor...

Herkes birbirine düştü. Sonunda da olan oldu, «Mis Kamepa'nın sınır dışı edilmesi» için hükümetten karar çıktı. Eyvaaaah!.. Ben haberi Recep Bey'den aldım:

— Mis Kamepa sınır dışı edilecek, bu vazifeyi de bana verdiler... Yarın sabah götürüleceğim...

Aman... N'olacak şimdi? Yandık biz...

(Devamı var)

● Haftalık Siyasi Mizah Tecmuası ●

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
Kapak: Şaka Matbaası

Abone bedeli: Yıllığı 50, altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilecek abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer caddesi,
No. 8-10 Daire: 3. İstanbul
Telefon : 22 18 11

İLAN FİYATI :

Kapak içi, santimi 20 lira,
iç sayfalar 30 liradır.

©

Bu gazete Basın ahlâk yasa-sına uymayı taahhüt etmiştir.

©

Fiatı : 100 kuruştur.

U E güzel, ne tatlıydı hava... Sularda beyaz gölgeleri dinlenen kotralara baka baka sahil yolunda geziniyor, vakit geçiriyordum. Birdenbire omuzuma yumuşak bir elin dokunduğunu hissettim. Başımı çevirdiğim zaman güzel bir kızla yüz yüze geldim. İstiraplı bir sesle:

— Affedersiniz, dedi, sol ayağım fena halde burkuldu. Biraz sonra amcam arabası ile almaya gelecek.. Şu iskeledeki kanapeye kadar beni götürür müsünüz?

— Hay hay... Genç kız, uzattığım kollarımın arasına kendini bırakırken:

— Ayak burkulması çok fena değil mi? Diye sordum.

Göğsüme dayadığı kumral başını hafifçe salladı:

— Hem de nasıl...

Biraz sonra onu, en tatlı dikkatle gösterdiği kanapeye oturttum ve bir tek söz söylemeden oradan uzaklaştım.

Olayın burada bittiğini sanıyordum. Ama öyle olmadı. Akşam indığım otelin terasında karımla oturmuş sigara tellendiriyor, şundan bundan konuşuyordum.

Bir aralık, karşımdaki yaya kaldırımında o sabah yardımına koştuğum genç kızın durduğunu ve bana eli ile bir takım işaretler yaptığını görmüyeyim mi?

Karıma hâdiseden bahsetmediğim için başımı birkaç defa sallamak suretiyle kıza oradan uzaklaşmasını anlattım.

Karım bu hareketime sinirlenmişti:

— Başını ne sallıyorsun öyle?..

Diye kııştı. Tekrar sinirli bir silkinişle:

— Galiba arı soktu, dedim... Öfff... Galibası yok, soktu... Bir dakika izin ver güzelim, eczaneve kadar gidip biraz amonyak sürdüreyim!

Kendimi sokağa atmış, karımın göremeyeceği bir yere gelmişim. Genç kız telâş ve endişe içinde yanıma yaklaştı:

— Sizi tekrar rahatsız ettiğimden dolayı çok üzgünüm, fakat ne yapayım? Çok müşkül bir durumdayım. Herhalde şu müsaade almadan her önüne gelenin fotoğrafını çeken, sonra kopyalarını rıhtımın nihayetindeki stüdyosunda vitrininde teşhir ederek isteyen satan şu siyah pos bıyıklı plâj fotoğrafçısının marifetlerini duymuşsunuzdur...

Vereceği önemli haberi biran evvel öğrenmek için yalandan:

— Evet, duydum...

Deyince, kız, anlatmaya devam etti:

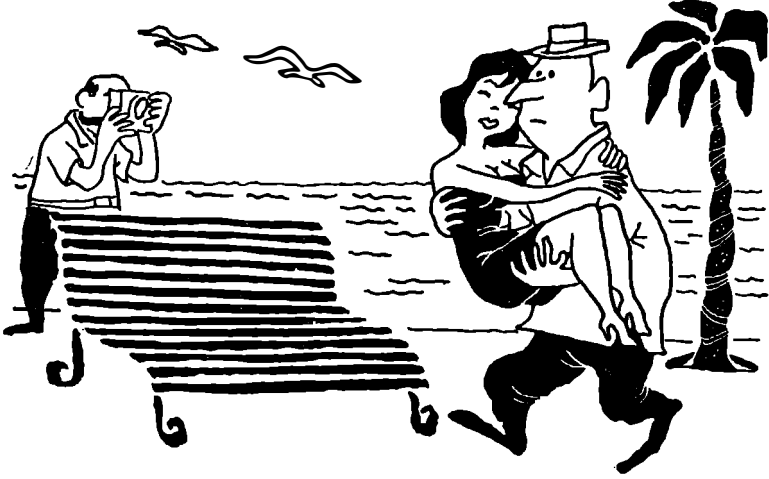
— İşte bu yüzüstü herif bu sabah siz beni kanapeye götürürken fotoğrafınızı çekmemiş mi! Şimdi kendinizi gözünüzün önüne getiriniz: sevgilisini kolları arasında taşıyan bir âşık pozunda!..

Ağzımdan iki kelime kaçtı:

— Felâket!.. Rezalet!..

YABANIN fındıkçısı

Ceviren: Selâmi Münir Yurdatoğlu

Kız, son derece telâşlı:

— Asıl felâket, asıl rezalet bu değil, dedi... Ya nişanlığım görürse?.. Son derece sinirli, son derece kışkanç bir genç olan nişanlığım... Halim ne olur benim?..

Az daha ağlayacaktı kız... Çaresiz yanacağını okşadım:

— Ben de evliyim... Benim karım da sizin nişanlığınızın dışisidir matmazel... Merak etmeyin, o fotoğrafı kimse görmeden alır, yırtarız... Herif belki naz edecek, belki çok parak isteyecektir... Ne yapalım, çaresiz vereceğiz!

Biraz sokularak fısıldadım:

— Allah korusun, karım görürse, kıyametleri koparır...

Genç kız da, ılık nefesi yüzümde dolaşarak korkusunu açıkladı:

— Nişanlığım da öyle... Beni ne yapar bilmem, ama sizi sağlam bırakmız!

Fotoğrafçının rıhtımın nihayetindeki stüdyosuna gittik. Görünürde böyle bir fotoğraf yoktu... İçim rahatlamıştı. Fakat sevincim çok sürmedi. Bu sırada vitrinde bir yazıya gözü ilişen kız, birdenbire bana döndü:

— Bak, fotoğrafların satıldığı yerin adresi yazılı: Mösyö Melon-Deniz mahallesi, No: 14... İstersen bir de oraya gidelim.

Anlaşılan kız da, benim gibi buranın acemisiymiş... Bir saat dolaştıktan sonra nihayet Mösyö Melon'un evini bulduk.

Pos bıyıklı fotoğrafçıya, elimden geldiği kadar şirin görünmeye çalışarak:

— Mösyö Melon dedim, adresinizi buluncaya kadar dolaşmadığımız sokak kalmadı. Bir hayli yorulduk ama, şimdi sempatik yüzünüzü görünce bütün yorgunluğumuz geçti.

Başınızı ağrıtmadan ziyaretimizin sebebini anlatayım: Bu sabah, sahilde gezinirken bu genç kız yanıma yaklaşarak ayağının fena halde burkulduğunu ve kendisini en yakın kanapeye götürmemi rica etti. Ben de insani vazifemi yaptım, onu kucaklayıp istediği yere götürdüm. Maaalesef siz o vaziyette fotoğrafımızı çekmişsiniz.

Plâjin fotoğrafçısı, pos bıyıklarını sıvazlayarak, yüzüme soğuk, soğuk baktı.

— Eeeee, sonra?..

Sesime hazin bir ton vererek devam ettim:

— Sonrası Mösyö Melon, ben evliyim, bu kızcağz da nişanlıdır. Eğer bu fotoğrafı karım ve bu kızcağzın nişanlısı görürlerse felâket olur bizim için...

Mösyö Melon omuzlarını silktili:

— Ne olursa olsun, umurumda değil, böyle bir enstantane her zaman yakalanmaz, bahsettiğiniz foto bu mevsimde çektiğim pozların en güzeli, en enteresanı oldu. Onunla stüdyomun reklamını yapacağım...

Sonra durdu, gözlerinin içi zalim bir ışıla yanarak:

— Ama muhakkak istiyorsanız o fotoğrafı size hatırıncı için 10 sterline verebilirim! dedi.

Kabul etmekten başka çare yoktu, genç kız benden evvel davranarak çantasından onbeş şilini çıkarıp fotoğrafçının masasının üzerine attı:

— Al, bende bu kadar var...

Ve «Sen tamamla!» der gibi yüzüne baktı. Cüzdanımı açtım ve dokuz küsur sterlini vererek fotoğrafı alıp yırttım...

Kızın neşesi yerine gelmişti... Benimle oturduğumuz otele kadar yürüdü, oradan da yoluna devam etti. Otelin kapısından girer girmez

karımla karşılaşmayım mı?.. Sura-tını asmış, bana ters ters bakıyordu. Nihayet gürlledi:

— Kimdi o yanındaki kız?

Durakladığımı görünce ilâve etti: — Saklama, ben de senin arkandan biraz hava almak için çıktım. O kızla buluşup rıhtıma doğru gittiğini gördüm...

Ciddi bir tavır takınarak cevap verdim:

— O kız mı? Şey... Ortak olduğum bir şirketin sekreteri... Birlikte işler üstüne konuştum. Tatilini burda geçiriyormuş da...

Karım, alaylı bir bakışla beni tepeden tırnağa süzerek:

— Öyle mi? Dedi.. Çok teessüf ederim doğrusu.. Ben her şeyi biliyorum senin o sekreter dediğin haspa, şu önüne gelenin fotoğrafını çeken pos bıyıklı plâj fotoğrafçısının kızıdır. Yabanın fındıkçısı!

D. H. Mayers'den

✱

Beş çocuktan biri!

İki kadın sokakta karşılaşmışlar, konuşuyorlardı. Biri sordu:

— Tebrik ederim bir çocuğunuz daha olmuş...

— Evet, diye cevap verdi arkadaşası, çok tatlı bir bebek...

— Bu dördüncü veya beşinci galiba diye devam eder beriki.

— Beşinci...

— Peki, ismini ne koydunuz?

— Tsin-Tsu-Fu...

— Ne?.. Tsin... Anlayamadım doğrusu... Pek acıip bir isim...

— Ne yapayım, der, dünyada doğan her beş çocuktan biri Çinlidir diye bir yerde okudum da...

Ne sebep, ne sebep!..

— Doğrusu size hayranım, diye kadın arkadaşası ile konuşmağa başlar, kızını piyanist yapmak için gece gündüz onunla meşgul oluyorsunuz... Çok iyi ediyorsunuz doğrusu...

— Yok canım, diye beriki cevap verir, piyanist olsun diye filân değil... Sadece parmaklarını burnuna sokmasını diye...

Muamma!

Kadın kapıdan giren kocasına sevinçle sordu.

— Bil bakalım, yemek için ne hazırladım?..

Erkek omuzlarını silkerek:

— Getir bakalım, der, görmeden değil, gördükten sonra da ne olduğunu bilmek mesele zaten...

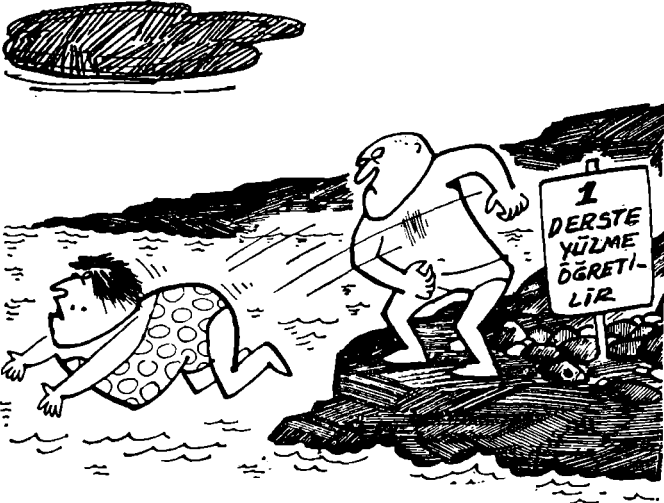

— Eeee... Sonbahar rüzgârı bu!..

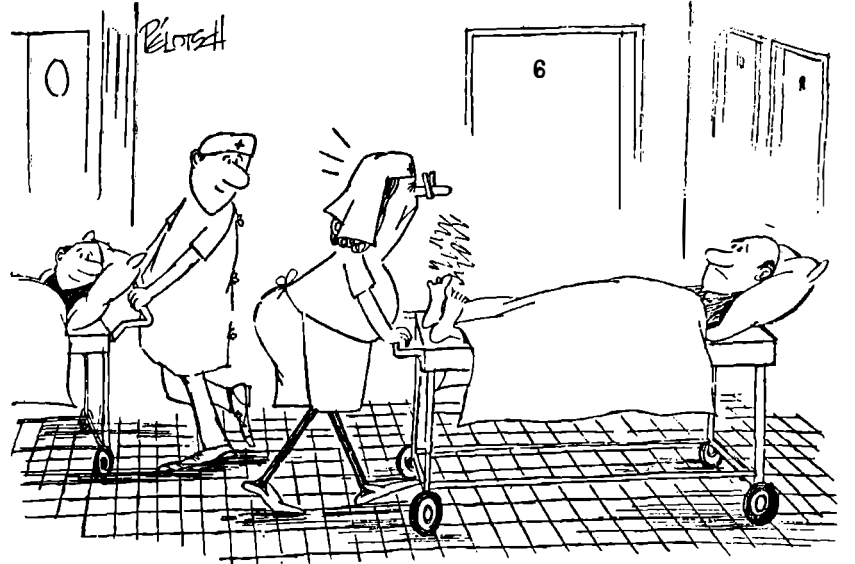
Dünya Karikatürleri...

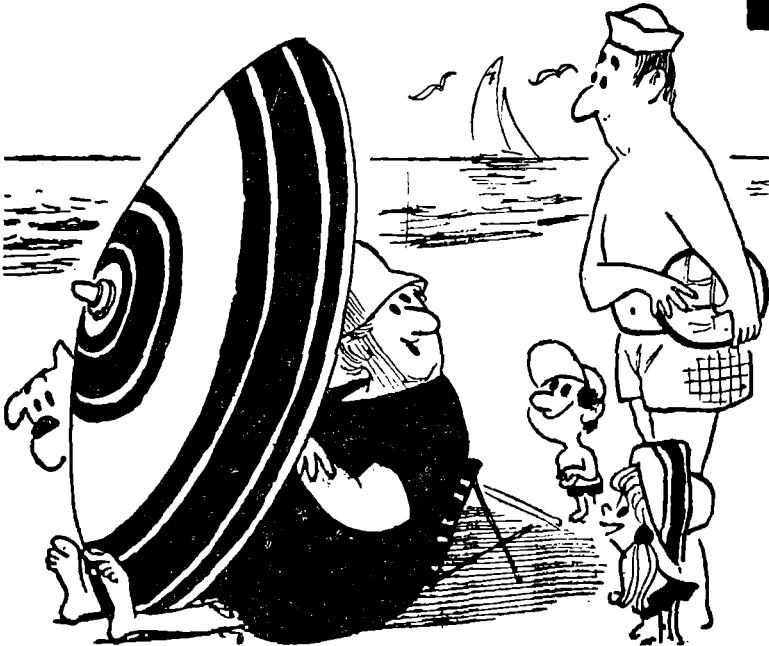
-BEN ÖYLE SOYGUNCU MOYGUNCU ANLAMAM... HERKES SIRASINI BEKLEMEYİ BİLMELİ!..

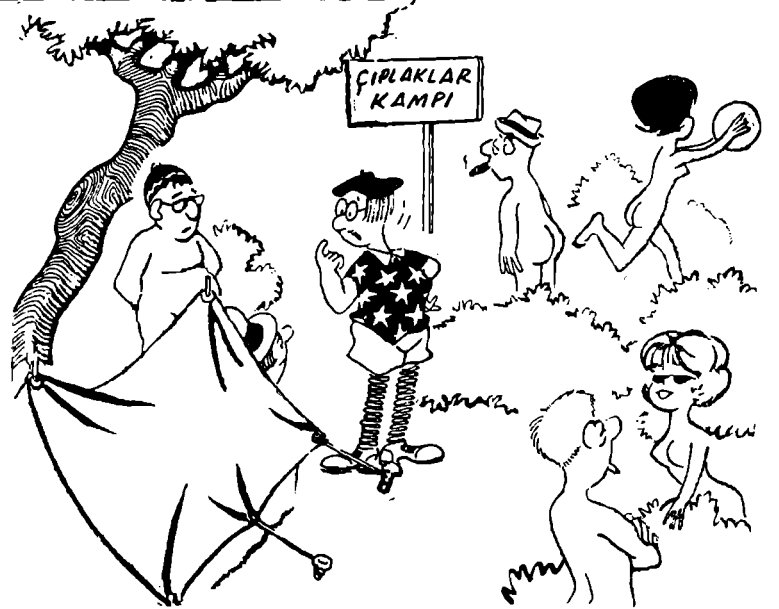
YAZISIZ...

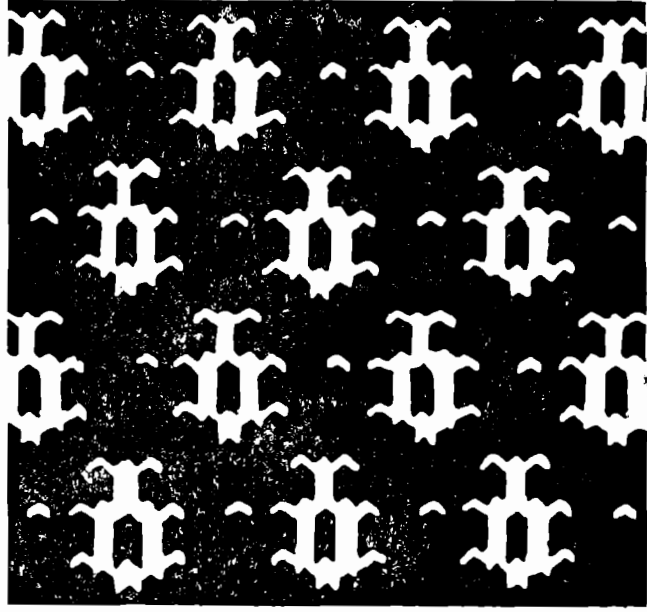
YAZISIZ...

-GÜNEŞ BANYOSUNA AYAKLARIMDAN BAŞLADIM. YAKI-SIRSA DEVAM EDECEĞİM!..

-FATOŞ, BAK BAK, DÜN GECE ÇADIRI NEREYE KURMUŞUZ!..

YAPI ve KREDİ BANKASI

20. YIL

*Kültür ve San'at Hizmetleri
Serisinden*

YAYINLAR :

1 - Fotoğrafla Atatürk'ün hayatı

2 - Kendi kendine lise

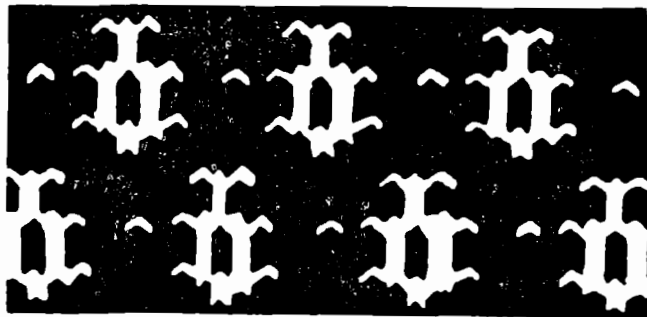
yayınlandı

3 - Güneşlerin şarkıları

4 - 100 Türk Halk Oyunu

5 - Türk paraları

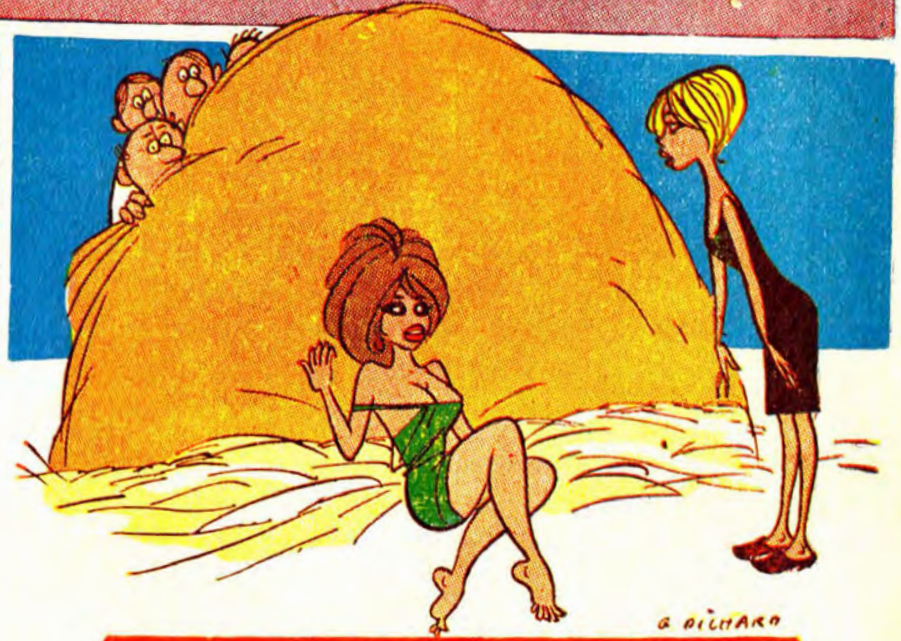
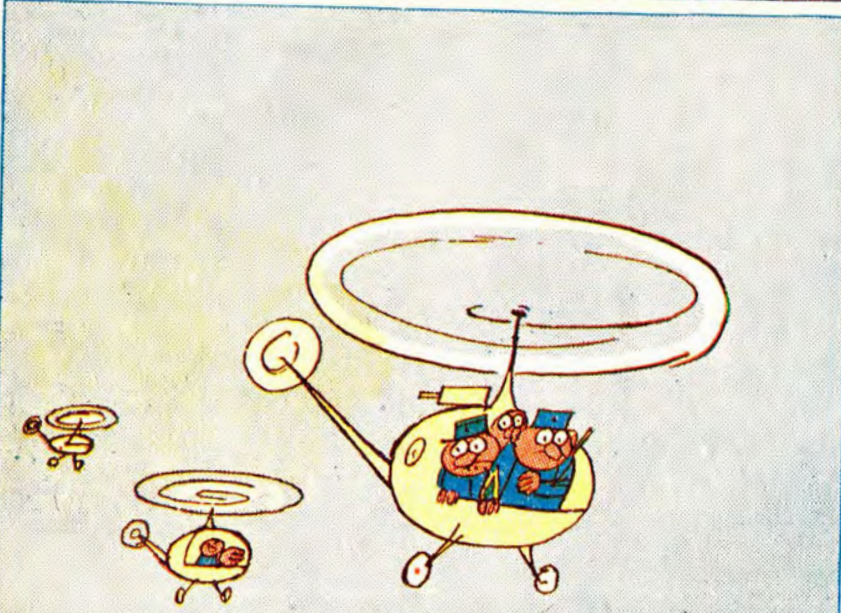
yayınlanacaktır

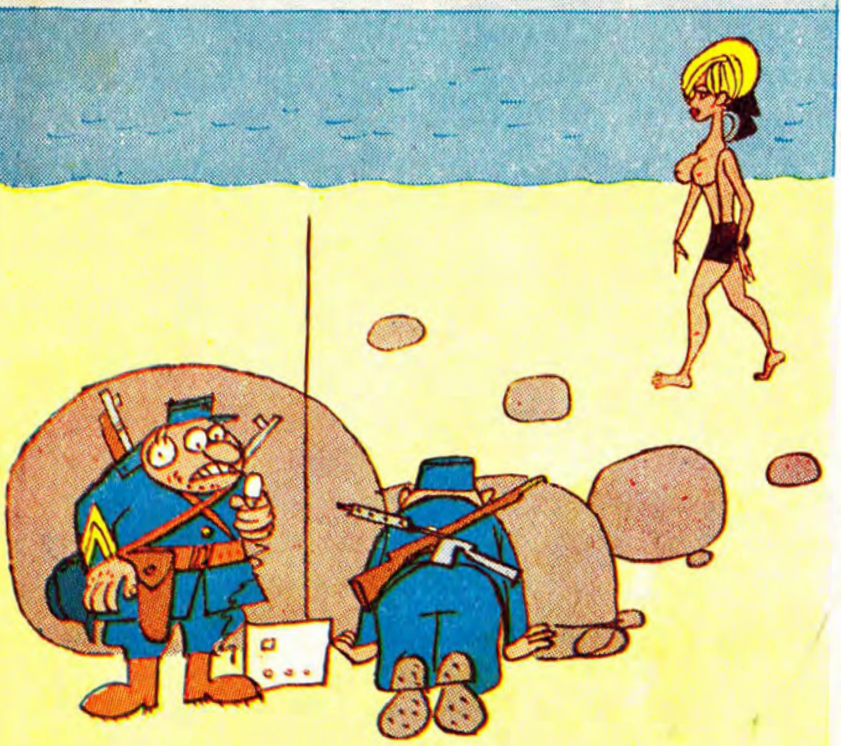
AKIYALIK

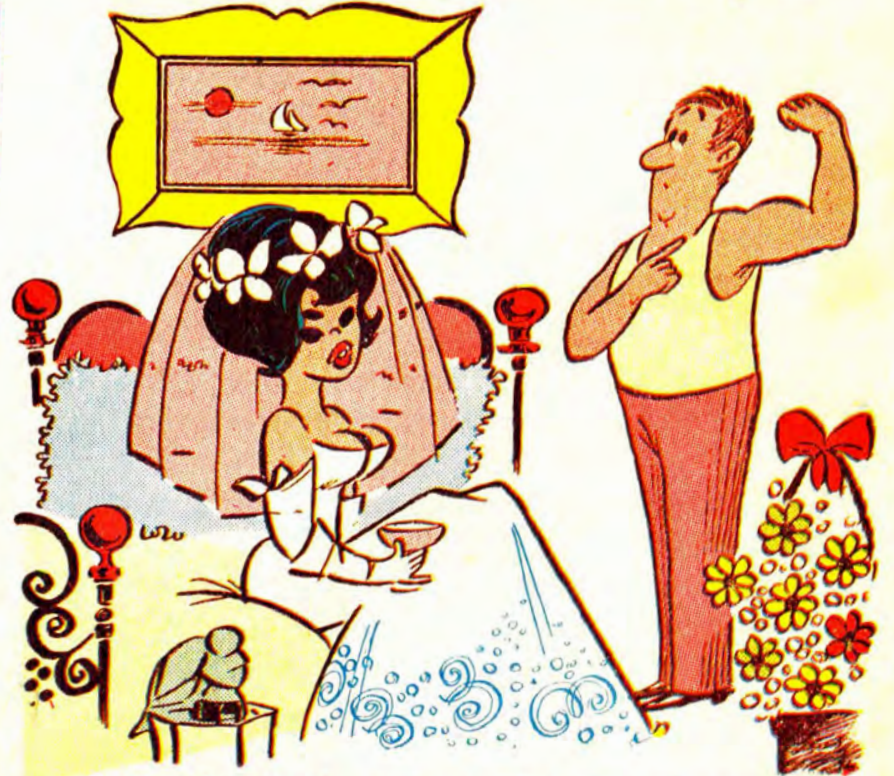
-NE DALDIN ÖYLE? BUNDA YENİ BİRŞEY YOK Kİ... HER GECE DANSTAN DÖNERKEN GÜNEŞİN DOĞUSUNU GÖRMÜYÖR MUYUZ?

-KOCAMI GÖRDÜNÜZ MÜ?
-ARKADAKİ SEYİRCİLERİN İÇİN-
DEDİR BELKİ...

-BİR MONOKİNİLİ GÖRÜNDÜ...ÇA-
BUK TAKVİYE GÖNDERİNİZ!-

-HADİ HADİ...BİZ BÖYLE GÖSTERİ-
LERİ ÇOK GÖRDÜK!